

บทนำ

คฤหาสน์หลังงามของตระกูลมะอาลีห์หรือหุหร่าไม่ต่างจากวังของ
สุลต่าน สิ่งก่อสร้างต่างๆ ทำจากคอนกรีตเสริมเหล็กกรุด้วยหินอ่อนทั้งหลัง
แถมประดับประดาด้วยอัญมณีหลากสี ยามสะท้อนกับแสงอาทิตย์จึง
ก่อให้เกิดประกายระยิบระยับ ยอดโดมของคฤหาสน์สูงดูโดดเด่นสะดุดตา
แถมรอบบริเวณก็ร่มรื่นน่าอยู่ด้วยสวนดอกไม้ ซึ่งมีมวลดอกไม้หลากหลายพรรณ
โดยเฉพาะเถากุหลาบเลื้อยซึ่งเป็นต้นไม้ที่นายหญิงแห่งคฤหาสน์ชื่นชอบ
เป็นที่สุด ดอกไม้มากมายต่างแข่งกันชูช่อเบ่งบานส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว

ทุกต้นได้รับการดูแลอย่างดีเยี่ยมโดยช่างทำสวนมืออาชีพที่ทำงาน
เต็มเวลาเพื่อให้ดอกไม้ผลิดอกบานสวยงาม ถนนด้านหน้าสู่คฤหาสน์มี
ลักษณะเป็นเลนคู่ มีแนวต้นปาล์มและสระน้ำที่ปลูกดอกบัวเอาไว้ สร้าง
ความสวยงามและน่าตื่นตาตื่นใจให้ผู้เข้ามาเยี่ยมชมไม่น้อย

แม้อาณาจักรมะอาลีห์แห่งนี้จะกว้างใหญ่ไพศาล แต่นายหญิงของ
บ้านก็ยังมีสีหน้าไม่สบายใจ อนุษะชั้นเหลือบมองฟาติมาห์ที่นั่งร่วมโต๊ะ
จับได้ถึงความกังวลที่แฝงอยู่บนใบหน้า บนโต๊ะมีอาหารเลิศรสมากมาย

แต่ก็ไม่สามารถสร้างความรื่นรมย์ให้หล่อนได้เลย

“วันนี้อาหารไม่ถูกปากหรือ ฟาติมาห์”

“เปล่าค่ะคุณ ฉันอยากรอทาร์ริกก่อน ได้ยินว่าเมื่อคืนเขากลับมาถึง เอห์เดनแล้ว”

ทาร์ริกเป็นลูกชายคนเล็ก เขาเดินทางไปประชุมกับผู้ค้ำหน้ามันแทนบิดา อนุษะซันมีลูกชายทั้งสี่คน อายุไล่เลี่ยกัน อะซูลเป็นลูกคนโต ซึ่งตอนนี้เป็นประธานกรรมการบริหารบริษัทน้ำมัน ลูกชายคนที่สองชื่อว่า ฮัสซานัล ในอดีตเคยเป็นนักกีฬาว่ายน้ำ หลังเรียนจบก็เข้ามาช่วยดูแลบริษัทอีกแรง ลูกคนที่สามคือ การิม การิมนั้นรักอิสระ จึงปฏิเสธที่จะทำงานกับครอบครัว อนุษะซันจึงยอมให้เปิดบริษัททัวร์เป็นของตัวเอง ตอนนี้งานกิจการกำลังรุ่งเรือง ทุกวันจะมีลูกทัวร์มาใช้บริการเป็นจำนวนมาก การิมจึงสนุกกับงานเป็นพิเศษ และไม่ค่อยได้กลับบ้านบ่อยนัก ส่วนทาร์ริกสำเร็จการศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์จากประเทศสหรัฐอเมริกา ทันที่ที่เรียนจบก็กลับมาช่วยดูแลแท่นขุดเจาะน้ำมันของตระกูล

ทั้งสี่หนุ่มสี่สาว พวกเขาได้รับการขนานนามว่า จตุรเทพแห่งเอห์เดน เพราะเพียบพร้อมทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ รูปร่างที่สูงเกินกว่ามาตรฐาน ร่างกายแข็งแรงบึกบึนเป็นผลของการออกกำลังกายในโรงยิมอยู่เป็นประจำ พวกเขาถนัดกีฬากลางแจ้งแทบทุกชนิด

“กลับมา แต่ไม่ว่าจะยอมมากินอาหารเข้าที่ในบ้านด้วยกันหรือเปล่า เธอก็รู้ว่าลูกๆ เราชอบพักที่ตึกของตัวเองมากกว่า”

ตึกหลังใหญ่มีชื่อว่า บุรจญ์อัลเอห์เดน หรือที่รู้จักกันในนาม หอคอยแห่งเอห์เดน แท้จริงแล้วคือสิ่งก่อสร้างที่อนุษะซันสั่งให้สถาปนิกและวิศวกรออกแบบสร้างขึ้นให้ลูกชาย โดยใช้เลขสี่เป็นแนวคิด นอกจากจะเป็นตึกแฝดสูงที่สุดในโลกแล้ว คือสูง ๔๔๔ เมตร ยังมีสกายบริดจ์เชื่อมต่อกันที่ชั้นสี่สิบสี่อีกด้วย พื้นทางเดินเชื่อมบางส่วนเป็นกระจก มองเห็นวิวทัศนียภาพด้านล่าง พื้นส่วนนี้เปิดให้นักท่องเที่ยวขึ้นมาชมได้ ส่วนชั้นบนสุดเป็นที่พักของ

สี่หนุ่มซึ่งกินพื้นที่ทั้งชั้น ลักษณะเหมือนเพนต์เฮลส์ส่วนตัว

นับตั้งแต่กลับจากต่างประเทศ สี่หนุ่มก็ขอแยกตัวออกไปพักที่ตึก ด้วยเหตุผลที่ว่าพวกเขาต่างเคยชินกับชีวิตอิสระในต่างประเทศ อนุษะชั้นไม่ขัดความประสงค์ของลูกชาย แต่มีข้อแม้ว่าหากมีโอกาส ก็ขอให้มารับประทานอาหารด้วยกัน เมื่อคืนนี้ทริกเพิ่งกลับมาจากประชุม ผู้เป็นมารดาจึงเฝ้ารอที่โต๊ะอาหารตั้งแต่เช้าตรู่

“ฉันทราบค่ะ แคเป็นห่วง ปกติทริกจะต้องมาทำละหมาดซุบฮิ^๑ กับเรา หรืออย่างซ้าสุดก็ต้องมาร่วมโต๊ะอาหาร แต่วันนี้สายมากแล้วก็ยังไม่เห็น”

“เพราะอย่างนั้นเธอก็เลยกินอะไรไม่ลง ช่างน่าสงสารพ่อครัวชาววังคนนี้เหลือเกิน อุตส่าห์ทำอาหารสุดฝีมือ แต่กลับถูกหมางเมิน”

อนุษะชั้นแซว เพราะรู้ว่าภรรยารักลูกชายคนเล็กมากที่สุด ทริกเป็นลูกชายที่ช่างอ่อน ยามอยู่ตามลำพังเขามักจะนอนหนุนตักฟาติมาห์เหมือนสมัยเด็กอยู่เสมอ อนุษะชั้นเองก็รักภรรยาเช่นเดียวกัน พอเห็นหล่อ่นมีสีหน้าไม่สบายใจก็พานกินอะไรไม่ลงไปด้วย จึงกดกริ่งเรียกสาวใช้ทันที

“ใครก็ได้ช่วยไปตามจาซิมมาพบฉันหน่อยซิ”

สาวใช้หายไปไม่นานก็กลับมาพร้อมชายคนหนึ่งซึ่งสวมสูทสีกรมท่า แต่งกายเรียบร้อย ใบหน้าซึ่งมีหนวดเหนือบริมฝีปากแต่ตัดเล็มอย่างดีทำให้ดูสะอาดสะอ้านสมฐานะเลขาฯ คุ้ใจ ดวงตาคมเป็นประกาย บ่งบอกถึงความเฉลียวฉลาดและมีไหวพริบ เมื่อมาถึงห้องอาหาร จาซิมก็รีบโค้งตัว

^๑ ละหมาดภาคบังคับ (ฟัรฎุ) วันละห้าเวลา (การละวันละหมาดชนิดนี้เป็นบาป) ประกอบไปด้วยช่วงเวลาดังต่อไปนี้คือ เช้ามืด (ซุบฮิ) ทำในเวลาประมาณตีห้าถึงหกโมงเช้า กลางวัน (ดูฮร์) ทำในเวลาประมาณเที่ยงครึ่งถึงบ่ายโมงกว่าๆ ตะวันคล้อย (อัสริ) ทำในเวลาประมาณบ่ายสามโมงถึงห้าโมงเย็น ตะวันตกดิน (มัฆริบ) ทำในเวลาประมาณหกโมงครึ่งถึงทุ่มกว่าๆ และค่ำคืน (อิชา) ทำในเวลาก่อนนอน ประมาณหนึ่งทุ่มเป็นต้นไป

ทำความเข้าใจประมุขกับศรีภรรยา

“นายกับนายหญิงมีอะไรจะใช้ผมหรือครับ”

จาซิมคือเลขาฯ คนสนิทซึ่งทำหน้าที่ติดตามทาริกมาหลายปี เขาทำทุกอย่างตั้งแต่เป็นเลขาฯ บอติการ์ตและคนขับรถ รวมไปถึงการดูแลเรื่องอื่นๆ อีกอีกาพะ

“ลูกชายคนเล็กของฉันตอนนี้อยู่ที่ไหน” อนุสะชันถามขึ้น

“อยู่ที่เพนต์เฮาส์ครับท่าน จะให้ผมไปตามมาให้ไหมครับ”

นอกจากจะทำงานเป็นเลขาฯ แล้ว จาซิมยังเป็นสายสืบคอยรายงานเรื่องราวต่างๆ ให้อนุสะชันรับรู้ แม้ว่าบางครั้งเขาจะแอบปกปิดบางเรื่องไว้บ้างก็ตาม

“ทำไมทาริกถึงไม่มาร่วมโต๊ะอาหารวันนี้” ฟาติมาห์ถามขึ้นบ้าง

“เอ่อ...คือ คุณชายทำงานดึกมากครับ กลับมาถึงก็เข้าประชุม เห็นว่าสายๆ จะแวะเข้ามาหานายหญิง”

แม้จาซิมจะก้มหน้าด้วยความสุภาพ แต่บางอย่างในแวตาทักพยายามซุกซ่อนก็ไม้อาจรอดพ้นความช่างสังเกตของอนุสะชันไปได้เลย เขารู้จักลูกชายทุกคนเป็นอย่างดี

“งานหรือว่าอะไรกันแน่ ฉันชักสงสัยแล้ว”

“มิได้ครับนายท่าน คุณชายทำงานจริงๆ ไม่เช่นนั้นแล้วคงไม่ยอมพลาดที่จะร่วมโต๊ะอาหารเข้ากับนายและนายหญิงแน่ ถ้ายังไงให้ผมไปตามให้ดีไหมครับ ขอเวลาให้ผมสักชั่วโมง ผมจะไปรับคุณชายมาทันที”

จาซิมโค้งตัวคำนับ ทำท่าจะถอยออกไป แต่ฟาติมาห์ผุดลุกขึ้นยืนก่อน

“หรือว่าฉันจะไปหาทาริกที่เพนต์เฮาส์เลยดีละ”

“นะ...นายหญิงจะไปเองหรือครับ” คนสนิทหน้าเผือกสีลงอย่างเห็นได้ชัด อากับปิริยาที่กักเก็บเอาไว้เปิดเผยออกมา

“จะดีหรือเธอ”

“ดีสิคะ ฉันไม่ได้ไปที่เพนต์เฮาส์ของทาริกมานานแล้ว เพื่อขาดเหลืออะไรจะได้เตรียมเอาไว้ให้”

อนุษะชันแอบอมยิ้ม ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าลูกชายกำลังรุ่มรวยอยู่กับอะไรถึงไม่ได้มาร่วมโต๊ะอาหารด้วย แม้จาซิมจะปดว่าเป็นเรื่องงาน แต่ผู้เป็นพ่อรู้จักลูกชายคนนี้เป็นอย่างดี ทาริกเป็นวิศวกรที่รับผิดชอบงานก็จริง ตั้งแต่ได้ลูกชายมาช่วยดูแลแทนชุดเจาะน้ำมัน ทุกๆ อย่างก็ราบรื่นขึ้นมาก แต่เรื่องส่วนตัว โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง ทำให้ผู้เป็นพ่อกระอักกระอ่วนใจอยู่ไม่น้อย

คงเพราะเป็นลูกคนเล็กรักอิสระ แถมยังถูกมารดาตามใจมาตลอด ครั้นบิดาจะลงโทษ มารดาก็ออกมารับแทนอยู่เสมอ ทาริกจึงใช้ชีวิตค่อนข้างโลดโผน เขาควงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า แถมยังเปลี่ยนคู่แทบทุกสัปดาห์ แต่อนุษะชันถือว่าอย่างไรเสียก็เป็นลูกชาย จึงไม่ห้ามปราม สมัยหนุ่มๆ เขาเองก็มีคู่นอนไม่น้อย แต่พอมาแต่งงานกับภรรยาที่เลิกล้มแล้ว แม้ทางศาสนาจะอนุญาตให้มีภรรยามากกว่าหนึ่งได้ แต่ตัวเขาเองรักฟาติมาห์มาก ไม่อยากให้หล่อนต้องเจ็บปวด สีหน้าของเลขาฯ คนสนิทดูอึดอัดอย่างเห็นได้ชัด นายใหญ่แห่งมะอาลีย์จึงรู้ทัน

“นายหญิงอย่าลำบากเลยครับ ให้ผมไปตามคุณชายมาให้ดีกว่า ขอเวลาแค่หนึ่งชั่วโมง”

“แต่ฉันอยากไปเอง ทำไม หรือทาริกมีอะไรซุกซ่อนอยู่ที่เพนต์เฮาส์ ฉันถึงไปหาเขาไม่ได้” หางเสียงนั้นแข็งขึ้นมาทันที

จาซิมเอ่ยต่อในใจ นอกจากไม่ซ่อน แถมยังไม่เคยปิดบังอะไรอีกต่างหาก ทุกสิ่ง ‘เปิดเผย’ ไปหมดจนเขานึกกลัว สิ่งที่เขาฯ หนุ่มหัวนัใจก็คือหากนายหญิงเห็นแม่สาวหุ่นสับมีในสภาพไม่สวมเสื้อผ้าติดกายสักชิ้นเดินร่อนปร้อนมาในเพนต์เฮาส์ จะรับได้หรือเปล่า เกิดเป็นลมขึ้นมาต้องหามส่งโรงพยาบาล นายใหญ่คงลงโทษเขาสถานหนักแน่ๆ

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจครับ ถ้านายหญิงมีบัญชาอยากไปที่เพนต์เฮาส์ ผมจะพาไปเดี๋ยวนี้”

“ฉันฝากด้วยก็แล้วกัน ดูแลนายหญิงให้ดีๆ นะจ๊ะชิม อย่าให้มีเรื่องไม่คาดฝันเด็ดขาด” นายใหญ่ย้ำ

เลขาฯ หนุ่มเข้าใจความหมายแฝงนั้นได้เป็นอย่างดี เขาผายมือโค้งคำนับให้ฟาติมาห์เดินนำหน้า ระหว่างนั้นก็รีบล้วงโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดส่งข้อความทันที เขาได้แต่หวังว่าทาริกจะได้อ่านข้อความ ก่อนพายุที่มีความแรงยิ่งกว่าทอร์นาโดพัดพาจะไปเคาะประตูเยยมเยียนถึงห้อง!

เจ้าของเพนต์เฮาส์สุดหล่ออยู่ในสภาวะตรงกันข้าม ทาริกไม่ได้รู้ตัวเลยว่ากำลังมีแขกคนสำคัญมาเยี่ยม เขาอนอนกายอยู่ในออนเซนขนาดใหญ่ซึ่งกินพื้นที่หนึ่งในสี่ของชั้น ผนังโดยรอบเป็นกระจก ทำให้มองเห็นวิวทัศน์ของเอห์เตนได้แทบทุกซอกทุกมุม ความอุ่นจัดของน้ำทำให้กระจกโดยรอบเป็นฝ้า แต่ทาริกไม่ได้ใส่ใจ ไอร้อนจากน้ำทำให้ร่างกายผ่อนคลายกล้ามเนื้อที่เคยแข็งซึ่งจากกิจกรรมในร่มเริ่มคลายตัว

ชายหนุ่มแหงนคอไปด้านหลังพาดกับอ่าง ใบหน้าคมสันพร้อมเส้นผมที่เปี่ยมมาดๆ แผลงกล่าลั่นมีหยดน้ำเกาะพรราว ทำให้ดูคล้ายกับรูปปั้นกรีกโบราณมากกว่ามนุษย์ที่มีเลือดเนื้อจริงๆ เขาตื่นได้พักใหญ่แล้วแต่ข่มตาไม่ลงอีก แม้ว่าเมื่อคืนจะผ่านสมรภูมิรบบนเตียงและในห้องรับแขกมาอย่างโชกโชน สังเกตได้จากในห้องที่มีเสื้อผ้าและชุดชั้นในตกเกลื่อนกลาดไปหมด นางแบบสาวทรงสืมชื่อว่าเวโรนิกา กับแองเจลินักประชาสัมพันธ์สาว ทั้งสองยังคงนอนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนเตียง ส่วนอีกนางเป็นอดีตนางงามเม็กซิโก และยังคงหลับไหลอยู่ในห้องรับแขกด้วยสภาพไม่ต่างกัน

ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับทาริกที่จะมีคู่ควงพร้อมกันหลายคน ในฐานะของเขาในเอห์เตนเปรียบเสมือนเจ้าชาย แม้บิดาจะไม่ได้เป็นสุลต่านแห่งสหรัฐอาหรับเอห์เตน แต่ก็มีความสัมพันธ์สนมกับสุลต่านไฟซาลเป็นพิเศษ

ตระกูลมะอ้ายได้รับสัมปทานน้ำมัน ส่งผลให้มีฐานะที่มั่งคั่ง

นอกจากนั้นอนุอะซันยังเป็นเจ้าของบริษัทก่อสร้าง บิดามีเงินลงทุนในระบบขนส่งทางบกและทางน้ำ รวมถึงธุรกิจท่องเที่ยว ทำให้ฐานะของครอบครัวร่ำรวยล้นฟ้า ในด้านความกว้างขวาง ท่านรู้จักสนิทสนมกับนายทหารและตำรวจยศสูงสุดหลายคน ทุกคนให้ความเคารพยำเกรงนายใหญ่แห่งมะอ้าย นั่นก็เพราะต่างเคยได้รับความช่วยเหลือจากอนุอะซันมาไม่มากนักน้อยด้วยกันแทบทั้งนั้น

ทาริกมองไปนอกหน้าต่างอย่างเบื่อหน่าย อาคารหลังนี้คือหนึ่งในสี่ตึกแฝดอันเป็นกรรมสิทธิ์ของบุตรชายทั้งสี่แห่งอนุอะซัน ชั้นล่างแบ่งให้คนภายนอกเช่าเพื่อทำเป็นสำนักงานหรือออฟฟิศ และธนาคาร รวมไปถึงสถานที่ออกกำลังกาย ชั้นบนสุดของตึกแต่ละหลังเป็นที่พักของสี่พี่น้อง

หลังเรียนจบจากต่างประเทศ ทุกคนก็กลับบ้าน อะซูลพี่ชายคนโตต้องทำตามความประสงค์ของบิดาด้วยการแต่งงานและสืบทอดกิจการของตระกูล พี่น้องต่างุ่นวายกับงานของตน ทำให้ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกเหงา

แม้รอบกายเขาจะเต็มไปด้วยผู้หญิงสวยๆ มากมาย ทุกคนมีหุ่นเย้ายวนใจ แต่ไม่มีใครทำให้ทาริกรู้สึกว่าตนได้รับการเติมเต็มอย่างแท้จริง สเปกของทาริกต้องเป็นผู้หญิงคับซีขึ้นไป เอวคอดเล็ก ถ้าจะมีสะโพกทอร์นาโดด้วยก็จะยิ่งชอบใจ และถ้ายังพ่วงมาด้วยลีลาบนเตียงที่เหนือชั้น ทาริกจะติดใจและอยู่กับหล่อนนานเป็นพิเศษ วันนี้แม้รอบกายจะมีแต่สาวสวยรายล้อม ทว่าเขากลับรู้สึกเบื่อ

หลายครั้งที่ชายหนุ่มหงุดหงิดกับความอ่อนไหวของตน เขาเท่านั้นที่รู้ว่าตนกำลังรอบางอย่างซึ่งไม่มีวันเป็นจริง สิ่งที่ทำให้ทาริกเกลียดที่สุดก็คือผู้หญิงโกหก และผู้หญิงหิวเงิน แต่โชคชะตากลับเล่นตลก เมื่อรักแรกและรักเดียวของเขา มีทั้งสองอย่างพร้อมกัน และหล่อนก็เลือกที่จะหักหลังเขาอย่างเจ็บแสบที่สุด...

ทาริกจำวันที่ยืนอยู่ท่ามกลางชั้นหนังสือในห้องสมุดและได้ยืมหญิงสาว

สามารถความในใจกับซิคซาบิลเพื่อนรักได้

‘ฉันไม่ได้ชอบทาริกเลยนะคะ เขาตามตื้อฉันเอง หัวใจฉันมีแต่คุณคนเดียวค่ะ ซิคซาบิล ได้โปรดพาฉันกลับไปชาร์จาห์ด้วยนะคะ’

‘ทาริกต่างหากที่หลงรักฉัน ฉันไม่เคยให้ความหวังอะไรแก่เขาเลย’

ถ้าการมีเซ็กซ์ด้วยกันทุกคำคืนเป็นเวลาหนึ่งปีไม่ใช้การให้ความหวัง แจสเปอร์ก็เป็นผู้หญิงที่ร้ายกาจมากๆ หล่อนเอาแต่อ่อนนวยพรขอให้เขาซื้อข้าวของราคาแพงให้แทบทุกสัปดาห์ บัตรเครดิตของทาริกถูกใช้จนเต็มวงเงินแทบทุกเดือน ทั้งสร้อยคอ ต่างหู เครื่องเพชร รองเท้า กระเป๋า ทุกครั้งทาริกก็เต็มใจซื้อให้ เพราะเขาหลงหล่อน แต่ตอนนี้ความจริงทุกอย่างกระจ่างแล้ว เขาเหมือนคนเคยถูกปิดตา แต่เมื่อเปิดตาจนเห็นแสงสว่าง ดวงตาทั้งสองข้างก็แทบจะมีตบอดไปในทันที

ชายหนุ่มจำไม่ได้ว่าตนเดินออกจากห้องสมุดตั้งแต่เมื่อไร หัวใจเขาแตกสลาย ทาริกขับรถสปอร์ตเปิดประทุนออกไปด้วยความเร็วสูง รถเกิดเสียหลักปะทะเข้ากับราวเหล็กกั้นถนนจนพลิกคว่ำหลายตลบ โชคดีที่ทาริกไม่เป็นอะไรเลย เขาได้แผลเป็นข้างขมับมาเป็นอนุสรณ์ แต่แผลนั้นก็ทำให้เขาสลัดแม่สาวหิวเงินทิ้งได้อย่างไม่ลังเล

‘อย่าคิดมากนะทาริก ลักวันนายจะต้องเจอผู้หญิงที่เกิดมาเพื่อเป็นของนายอย่างแท้จริง ส่วนผู้หญิงหิวเงินพรรคนั้น ลืมไปเสียเถอะ’

ซาบิลกล่าวกับเขาในวันต่อมาตอนมาเยี่ยม ทาริกไม่ได้โกรธเพื่อน เขาเลือกเกิดไม่ได้ ขณะที่ซาบิลเอง แม้จะเป็นซิค แต่เขาก็มีความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ที่ต้องแบกรับ ที่สำคัญซาบิลคือเพื่อนแท้

แจสเปอร์ถูกซาบิลปฏิเสธ และเมื่อหล่อนย้อนกลับมาหาทาริก เขาก็ให้บทเรียนหญิงสาวอย่างเจ็บแสบ หลังจากนั้นเขาก็ตั้งใจว่าจะไม่รักใครอีก แม้มารดาจะพยายามอย่างยิ่งในการสรรหาผู้หญิงใส่พานมาให้ แต่ชายหนุ่มก็ไม่สนใจ

ท่อนแขนเรียวบางสอดเข้ามารัดรอบคอพร้อมกับจุมพิตวาบหวิว

ตรงชอกคอ ทำให้สะดุดความคิดนั้นลง อกอวดยุ่นของสาวอีกคนเบียดชิดตรงแผ่นหลัง ทาริกวัดสายตาดูขึ้นมอง นางแบบสาวในสภาพเปลือยกายหมดทั้งตัวกำลังหย่อนตัวลงมาในน้ำตรงหน้าอย่างช้าๆ ทรวงอกอะร้อาร่วมเด่นสะดุดตา ขณะที่มือของนักประสาธัมพันธ์สาวซึ่งโอบกอดจากด้านหลังก็ยื่นลงมาใต้น้ำ กอบกุ่มตัวตนของทาริกเพื่อปลุกเร้า เขาถึงกับตัวเกร็งเมื่อเจ้าหล่อนปรนเปรออย่างเชี่ยวชาญ

“คนใจร้าย แอบหนีมาเช่ออนเซนอยู่คนเดียว ไม่เรียกเวโรนิกาเลยนะคะ”

หล่อนตัดพ้อ ยื่นหน้ามาจุ่มพิตแลกลื่นอย่างดูดีเต็ม ทาริกจึงคอเจ้าหล่อนมาจวบตอบ หญิงสาวตัวดำริตเอาจลอบอย่างรู้หน้าที่ ขณะที่แองเจลิบริบตามลงมาเข้าในอ่างพร้อมกับนางงามสาวเม็กซิกันอย่างไม่มีใครยอมใคร น้ำที่วุ่นย่งร้อนขึ้นอีกอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อมีหญิงสาวถึงสามคนอยู่รายรอบ

“ตกลงว่าจะสามคนพร้อมๆ กันเลยหรือ”

“ทำไมคะทาริก หรือว่าคุณกลัว” สาวคนหนึ่งหัวเราะยั่ว

ทาริกหัวเราะเสียงดังลั่นจนเห็นฟันขาวเป็นระเบียบ รวมถึงลักยิ้มมุมตรงข้างแก้ม และนี่เองที่ทำให้เขามีเสน่ห์เหนือใคร นอกจากลีลาบนเตียงแล้ว เขายังมีหน้าตาที่หล่อเหลาราวกับเทพบุตรอีกด้วย

“มากกว่านี้ก็ยังไหว คุณก็รู้ว่าคนอย่างผมสู้ไม่ถอยอยู่แล้ว รอดูสิว่าใครจะครวญครางก่อนกัน”

หญิงสาวทั้งสามหัวเราะร่วน ต่างฝ่ายต่างเบียดเข้าหาทาริกอย่างเอาใจ เขาปล่อยให้แม่สาวนามว่าเวโรนิกาครอบงำเขาไว้ หล่อนเริ่มต้นขยี้สะโพกอย่างรู้หน้าที่ ส่วนอีกสองคนก็ไม่ยอมแพ้ ช่วยกันปลุกเร้าทาริกคนละไม้คนละมืออย่างสุดความสามารถ ชายหนุ่มไม่ยอมแพ้ เร่งปรนเปรอคู่ขาด้วยชั้นเชิงเชี่ยวชาญ เพียงไม่นานเสียงครางก็ดังกระเส่าไปทั่วห้องราวกับนักร้องประสานเสียง

ทาริกมองเงาสะท่อนในกระจกตรงหน้า จะมีประโยชน์อะไรที่จะ

คิดมาก ในเมื่อเขาใช้ชีวิตไม่ต่างจากชีวิตในวัง มีทั้งทรัพย์สินเงินทอง แถมตอนนี้อยู่ถูกล้อมด้วยหญิงสาวถึงสามคน ต่างฝ่ายต่างทำหน้าที่ของตัวเองอย่างสุดความสามารถ เช่นเดียวกับทาริกที่กำลังรีดพลังทุกหยาดหยดในตัวเพื่อตอบแทนให้พวกหล่อนเช่นกัน

การเคลื่อนไหวอย่างเร่าร้อนทำให้สมองชาวโพลน เสียงกริ๊ดร้องตามด้วยเสียงครางแหบห้าวเมื่อในฮาเร็มแห่งนี้ก้าวข้ามแดนสวรรค์ไปในที่สุด เช่นเดียวกับความคิดอันอ่อนไหวของทาริกที่ถูกสลัดทิ้งไปราวมันหมอกในอากาศ ดังนั้นเขาจึงไม่ทันสังเกตว่าบนหน้าจอโทรศัพท์มีข้อความใหม่ที่เพิ่งส่งเข้ามามากกว่ายี่สิบครั้ง

จาซิมพานายหญิงมาถึงตึกรูปเรือใบในยี่สิบนาทีต่อมา แม้ว่าเขาจะพยายามถ่วงเวลาด้วยการขบถชำระกับเต่าคลาน รวมถึงแอบกดส่งข้อความเพื่อเตือนเจ้านายเสียถี่ยิบ แต่บัดนี้หน้าจอของโปรแกรมแชตที่เรียกว่าไลน์ยังคงเหมือนเดิม แสดงว่าทาริกน่าจะยังไม่เห็นข้อความด่วนที่ส่งไป เพราะมันไม่ได้ถูกอ่าน พอจอตลอดเลขาฯ หนุ่มก็เลยถ่วงเวลาด้วยการเดินให้ช้าลง แต่ดูเหมือนนายหญิงจะรู้ทัน

“ถ้าขึ้นยังเดินตัวมเตี้ยมแบบนี้ ฉันจะไม่รอแล้วนะจาซิม อะไรงั้นยังหนุ่มยังแน่นเสียเปล่า เดินเป็นคุณปู่อายุเก้าสิบไปได้”

“โธ่ นายหญิงครับ ก็ผมเจ็บขา”

“นายกำลังปิดบังอะไรอยู่ใช่ไหม หรือว่าทาริกมีใครซ่อนอยู่ที่เพนต์เฮาส์”

ไม่พูดเปล่า แต่ฟาติมาห้กลับเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น แม้จะอายุห้าสิบปลายแล้ว แต่ก็ยังดูสาวกว่าวัย ใบหน้าที่ได้รับการแต่งแต้มอย่างดี เสื้อผ้าราคาแพงสมฐานะของคุณนายเจ้าของบ่อน้ำมันมากกว่าครึ่งหนึ่งในเอห์เตน ส่งให้หล่อนเป็นหญิงสูงวัยที่ดูมีสง่าราศี ทั้งสองไปถึงหน้าลิฟต์ จาซิมแกลังถ่วงเวลากดลิฟต์ แต่ฟาติมาห้กลับชิงกดหมายเลขขึ้นก่อน ท่ามกลางความ

กระวนกระวายของเลขาฯ หนู่ม เขาพยายามส่งข้อความซ้ำอีก แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ไร้ผล ทั้งสองมาถึงประตูหน้าห้อง จาซิมแกล้งความหาคีย์การ์ดในกระเป๋าอย่างร่วนวาย

“ถ้าคิดจะหลอกฉันว่ายังหาคีย์การ์ดไม่เจออีกละก็ ไม่สำเร็จหรอกนะ”

เมื่อถูกรู้ทัน เลขาฯ หนู่มจึงได้แต่ทำหน้าสลด เขาหยิบคีย์การ์ดออกมาเปิดประตู แต่แล้วเสียงบางอย่างกลับดังขึ้น ฟาติมาห์ตาก้าง หันมามองจาซิมที่ตกใจเช่นเดียวกัน

“นั่นเสียงอะไรหรือจาซิม”

“เอ่อ...คือว่า...”

เลขาฯ หนู่มยิ้มเจื่อนๆ รู้ดีตั้งแต่ยังไม่เปิดประตู คำถามที่ผุดขึ้นก็คือมีผู้หญิงกี่คนอยู่ในห้องนั้น เขาคิดคำนวณในใจ หากนายหญิงเปิดเข้าไปเห็นข้าจะเกิดอะไรขึ้น พอไม่ตอบฟาติมาห์ก็ถามซ้ำอีก น้ำเสียงหงุดหงิดขึ้นอย่างชัดเจน

“ฉันถามว่านั่นเสียงอะไร อ้อ ไม่ใช่สิ เสียงใคร! ใครอยู่กับทาริกในห้องนั้น”

เสียงที่ดังออกมาไม่ได้มีเสียงเดียว แต่มีหลายเสียง ด้วยสำนึกของเลขาฯ ผู้ทรงประสิทธิภาพ จาซิมจำต้องปด

“คงเป็นเทรนนอร์...ใช่ครับ ต้องใช่แน่ๆ คุณชายคงกำลังออกกำลังกายอยู่ ถ้าโง่เขลาหลงไปนั่งรอข้างล่างก่อนดีไหม”

เขาพยายามดึงฟาติมาห์ออกจากประตู แต่นายหญิงไม่ยอมกลับตึงต้นจะเข้าไปให้ได้ จาซิมดึงคีย์การ์ดมาเก็บไว้ด้านหลัง โกงค่านับ

“เดี๋ยวครับนายหญิง ผมว่าคุณชายคงกำลังยุ่งมาก เข้าไปตอนนี้ไม่สะดวกแน่”

“ออกกำลังกายอะไรจะเสียงดังขนาดนี้ ฉันมั่นใจว่ามันต้องเป็นเสียงผู้หญิง ทาริกซ่อนใครไว้ในนั้นใช่ไหม”

จาซิมถอนหายใจเฮือก กลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น ทารีกอาจไม่ได้ซ่อน แต่จะเปิดเผยแค่ไหนต่างหาก ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เพนต์เฮาส์แห่งนี้มีผู้หญิงสับเปลี่ยนแทบทุกวัน แถมบางทีก็เปลี่ยนวันละหลายๆ ชุด จนบางครั้งเขาก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทารีกไปเอาพลังเหลือเฟือราวกับมาจากไหน

“คงจะเป็นเทรนเนอร์คนใหม่ของคุณชายนะครับ น่าจะกำลังเข้าค่ายเข้าเซ็ม เอ๊ย...”

ฟาติมาห์หันมาค้อน เลขาฯ หนุ่มจึงทำเสียงอ่อย

“เอ่อ...ผมหมายถึงว่าคงกำลังออกกำลังกายอย่างขะมักเขม้น ปกติเวลาคุณชายออกกำลังกายไม่ค่อยชอบให้ใครเข้าไปรบกวน”

“เทรนเนอร์นั่นหรือ”

“ใช่ครับ คุณชายบ่นว่าพนักนี้ทำเต่งาน สุขภาพไม่แข็งแรง ก็เลยจ้างเทรนเนอร์มาดูแล”

“แล้วนั่นเสียงใคร ฉันมั่นใจว่าเสียงนี้กับเสียงเมื่อครู่นี้ไม่ใช่คนเดียวกัน”

“บางทีอาจจะจะเป็นนักโภชนาการก็ได้ครับ คุณชายบ่นอีกเหมือนกันว่ากินนอนไม่ตรงเวลา เกรงว่าสุขภาพจะเสีย ก็เลยต้องมีคนมาดูแลเรื่องอาหารการกิน”

คราวนี้เสียงกรีดดังขึ้นกว่าเดิม ฟาติมาห์ขมวดคิ้ว ใบหน้าบึ้งตึงและหันไปถลึงตาดูใส่จาซิม เขาได้แต่ก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด ฟาติมาห์กระซาศึกย์การ์ดจากเลขาฯ หนุ่มและเสียบเข้าไปในช่อง พอสัญญาณไฟติดก็ผลักประตูเข้าไปทันที

ภาพที่เห็นทำให้ต้องอ้าปากค้าง เพียงแค่ก้าวแรกก็พบรองเท้าว เลือ่ผ้า ผู้หญิงทั้งชุดนอกชุดใน รวมถึงจีสตริงหล่นกลาดเกลื่อนไปหมด เสียงครางยังคงดังอย่างต่อเนื่องจากห้องน้ำที่อยู่ด้านใน คราวนี้หล่อนรู้ดีว่าหมายถึงอะไร ฟาติมาห์ผลักประตูเข้าไป

สิ่งที่เห็นทำให้อ้าปากค้างยิ่งกว่าเดิม เช่นเดียวกับชายหนุ่มเจ้าของห้องที่สยดเสียงดังลั่น พร้อมกับเสียงกรีดร้องของผู้หญิงสามคนดังขึ้น

ทุกคนเคยบอกว่าฟาติมาห์เป็นแม่ที่ใจดี แต่วันนี้สีหน้าของท่านทำให้ทาริกเริ่มไม่แน่ใจอีกแล้ว แม่ทำอะไรเหมือนอยากจะฉีกเขาเป็นชิ้นๆ หรือไม่ก็อยากจะล่ามโซ่เขาไว้ในบ้านเพื่อเป็นการลงโทษสามวันสามคืน อาจเพราะเขาเป็นลูกชายคนเล็กที่มารดารักและตามใจมากที่สุด ทาริกใช้ความได้เปรียบที่ตนไม่ต้องรับภาระสืบทอดตำแหน่งสำคัญในตระกูลเหมือนอะซูล ทำตัวเสเพลเปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า

แม้จะเป็นถึงวิศวกรที่ดูแลแท่นขุดเจาะน้ำมัน แต่เขาก็มีวิศวกรในทีมดูแลอีกต่อหนึ่ง ดังนั้นจึงไม่มีปัญหา แม่เจ้าตัวจะใช้ชีวิตส่วนตัวคุ้มยิ่งกว่าคุ้มทั้งที่เยวราตรี เปลี่ยนคุ่นอนเป็นว่าเล่น แต่สำหรับแม่ ทาริกก็คือลูกคนเล็กที่ช่างอดอ้อนเอาใจ เขาเป็นคนเดียวที่ยังกล้านอนหนุนตักมารดา แต่วันนี้ท่านต้องมารับรู้เรื่องราวอีกแง่มุมหนึ่งว่าลูกไม่ใช่สุภาพบุรุษอย่างที่หวังไว้และคงทำให้ผิดหวังเป็นอย่างมาก

“ผมขอโทษครับคุณแม่”

“แม่คิดว่าลูกลืมไปแล้วเสียอีกว่าเป็นลูกแม่”

ทาริกโอบเอวมารดาเพื่อให้ท่านคลายโกรธ ก่อนจะหันไปถลึงตาดูใส่จาซิม แต่จะว่าไปแล้วเขาเองก็ผิด หลังจากเช็กดูข้อความในโทรศัพท์ก็พบว่าเลขาฯ หนุ่มพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะเตือนแล้ว แต่คงเพราะเขากำลังสาละวนกับแม่สาวหุ่นสับมีทั้งสามจนไม่มีเวลาพักหายใจอยู่ก็เป็นได้

“ผมขอโทษ”

“ทำไม่ถึงได้ทำตัวเหลวไหลแบบนี้ แม่ไม่ว่านะถ้าลูกจะมีแฟน แต่ไม่ใช่พาผู้หญิงมาค้างพร่ำเพอื่กันถึงสามคนแบบนี้...เกิดหัวใจวายตายคาอ้งไปจะทำยังไง”

“ผมยังหนุ่มครับคุณแม่ ตรวจร่างกายครั้งสุดท้ายหัวใจแข็งแรงดี

“ไม่ต้องเป็นห่วง ผมเคยรับมือสาวพร้อมกันห้าคน...”

“ยังอีก หยตพูดเดี๋ยวนี้ น่าเกลียดที่สุด”

ฟาติมาห้ก้อนควัก ลูกชายจึงทำหน้าสลด ตอนที่เห็นทาริกโดนสาว หุ่นอวบอัดสามคนรุม ฟาติมาก็แทบจะเป็นลมหายใจหลังตึง หล่อนเคยคิดว่าตนทันสมัยเพราะมีลูกชายเฮี้ยวๆ ถึงสี่คน แต่พอเห็นมุมนี้อย่างลูกชายคนเล็ก ก็อดจะผิดหวังไม่ได้

“ผมขอโทษครับ”

“แม่ต้องการคำสัญญาจากลูก ตอนนี้ และก็เดี๋ยวนี้”

ทาริกอึ้ง เงยหน้าสบตามารดา

“ลูกต้องสัญญาว่าจะไม่ทำตัวแบบนี้อีก ลูกต้องหาผู้หญิงดีๆ สักคน แล้วก็แต่งงานเสีย”

“โอ้ คุณแม่ครับ ทำไมจะต้องรีบด้วย พี่อะซูลเองก็แต่งงานแล้ว น่าจะมีทายาทสืบสกุลได้ในไม่ช้า ถ้าคุณแม่เป็นห่วงเรื่องทายาท พี่อะซูลไม่ทำให้ผิดหวังแน่”

“ไม่มีใครแทนที่ใครได้หรอกทาริก แม่ต้องการหลานจากลูก แม่อยากให้ลูกมีคนรัก ลูกจะได้เลิกทำตัวเหมือนเด็กหลงทางอย่างนี้เสียที”

“โอ้ คุณแม่ครับ ผมโตแล้วนะ และผมก็รักอิสระ ผมยังไม่พร้อมจะรับผิดชอบใคร”

“นี่หมายความว่าลูกจะใช้ชีวิตเสเพลแบบนี้ไปเรื่อยๆ จั๊นหรือ แม่ไม่ยอม”

ฟาติมาห้ยื่นคำขาด ทาริกเห็นสีหน้าผิดหวังของมารดาก็ใจอ่อน

“ให้เวลาผมหน่อยเถอะครับ อีกไม่นานผมอาจจะได้พบใครสักคนที่เหมาะกับผม”

“ความเหมาะสมไม่ใช่ความรักนะทาริก สิ่งแม่ต้องการคือให้ลูกมีความสุข แม่อยากให้ลูกได้พบผู้หญิงที่เป็นของลูกอย่างแท้จริง ไม่ใช่คนที่พร้อมจะทิ้งไปเมื่อลูกหมดสิ้นทุกอย่าง”

ชายหนุ่มอึ้ง ครั้งหนึ่งเขาก็เคยเชื่อมั่นว่าจะต้องมีคนคนนั้น แต่รักครั้งแรกได้ทำลายความไว้วางใจจนหมดสิ้น สำหรับทาริก ผู้หญิงล้วนแต่ต้องการผลประโยชน์และเห็นแก่ตัว หล่อนเรียกร้องดักดวงจากผู้ชาย ก่อนจะเซ็ดหน้าไปอย่างเจ็บแสบเมื่อเจอที่หมายใหม่ ดังนั้นทาริกจึงเลือกที่จะวางหล่อนไว้ในตำแหน่งที่ไม่สำคัญ

“ผมจะพยายามรักคุณแม่”

“ไม่ใช่แค่พยายามนะ ลูกต้องทำเพื่อแม่ แม่ต้องการลูกชายที่มองโลกในแง่ดีคนเดิมกลับมา ทาริกที่แม่รักสุดหัวใจคือผู้ชายที่อบอุ่น ไม่ใช่เครื่องจักรทางเพศแบบนี้ แม่คงมาผิดที่ผิดเวลาไปจริงๆ เอาไว้วันที่ลูกพร้อม เราค่อยมาคุยกันใหม่”

ร่างบางที่ผุดลุกขึ้นและเดินออกจากห้องด้วยสีหน้าเย็นชาสร้างความรู้สึกเจ็บปวดให้ทาริกโดยไม่ต้องเอ่ยอะไร เขาเหมือนคนที่ยืนอย่างโดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางภูเขาหิมะอันหนาวเหน็บ จาซึ่มโค้งตัวคำนับ เหลือบตามองเจ้านายอย่างเห็นใจ เมื่อประตูปิดลง เจ้าของห้องจึงกระแทกตัวลงบนเตียง สมองจมจ่อมอยู่กับคำถามที่ไม่มีคำตอบ มีด้วยหรือผู้หญิงที่รักผู้ชายอย่างแท้จริง สำหรับเขาแล้วไม่แน่ใจเลยด้วยซ้ำ มันคงเป็นเรื่องยาก ไม่ต่างอะไรกับการงมเข็มในมหาสมุทรเลยทีเดียว

ห้องพยายามค้าคืบของเอห์เดนสวยงามแปลกตาต่างไปจากกลางวันประเทศแห่งนี้โชคดีที่ภูมิประเทศอุดมสมบูรณ์ พื้นที่กึ่งหนึ่งแม้จะเป็นทะเลทรายอันร้อนระอุ แต่ก็มีด้านหนึ่งที่ติดกับอ่าวเปอร์เซีย ทะเลทรายรูปอัลคาลิอันกว้างใหญ่ไพศาลเต็มไปด้วยน้ำมันซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติหลัก ด้วยอำนาจเงินซึ่งได้มาจากแหล่งน้ำมันที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์จึงสามารถนมรมิตเมืองอีกฝั่งหนึ่งให้ทันสมัยไม่ต่างจากมหานครดูไบและเมืองนิวยอร์ก ดิกสัสนังดงามรูปทรงแปลกตาทำให้เอเดนเป็นการผสมผสานระหว่างเมืองทันสมัยกับอีกฟากหนึ่งซึ่งยังคงอนุรักษ์เมืองแบบดั้งเดิม

เอาไว้

อาคารนับพันหลังอันเป็นที่อยู่ของผู้มีรายได้น้อย ผั่งสีอิฐซึ่งซีดจางไปตามเวลา แผ่นปูนบางส่วนที่สีหลุดลอกออกจนเผยให้เห็นพื้นผิวด้านใน เสาบางต้นมีเหล็กเส้นโผล่ออกมา บอกให้รู้ว่าคุณฐานะของผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณนี้ไม่ดีเท่าไรนัก รายได้ต่อครัวเรือนต่ำเตี้ยเรี่ยดิน หลายครอบครัวต้องกินแผ่นنانปังเป็นอาหารค่ำโดยไม่มีเครื่องเคียงใดๆ

ครอบครัวของหญิงสาวก็เช่นกัน เนื่องจากค่าเช่าบ้านในพื้นที่ทันสมัยมีราคาแพงหูฉี่ เมื่อเป็นคนมีรายได้น้อย จึงต้องอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม

นาฬิกาบนผนังบอกเวลาสองทุ่มกว่าแล้ว เจ้าของบ้านยังคงไม่นอน แถมยังแอบย่อไปที่ประตู แต่แล้วประตูอีกฝั่งกลับเปิดขึ้นก่อน

“มีดคำแล้ว ลูกจะออกไปไหนอีกหรือมะลิ”

หญิงสาวชะงัก รีบดึงสาบเสื้อเข้าหากันเพื่อไม่ให้มารดาเห็นชุดที่ซ่อนอยู่ด้านใน ในเอิร์ธเดนมีคนเดียวที่เรียกหล่อนเป็นชื่อไทย ขณะที่คนอื่นๆ มักจะเรียกหญิงสาวติดปากว่าจัสมิน ซึ่งแปลว่ามะลิเช่นเดียวกัน หล่อนมองกลับมาทางประตูและพบว่ามารดาเย็นอยู่ ใบหน้าท่านซีดมาก

“แม่...ลูกมาทำไมกันจ๊ะ แมยังไม่สบายอยู่นะ”

หญิงสาวรีบตรงเข้าไปประคองคนป่วย โรคภัยไข้เจ็บได้พรากความสดใสมารดาไป ร่างกายที่เคยอวบอ้วนมีน้ำมีนวลบัดนี้กลับซบพอม เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก สองแม่ลูกอาศัยอยู่ในบ้านหลังซอมซ่อเนื่องจากฐานะยากจน รายได้หลักมาจากลูกสาว โดยที่แม่ไม่เคยรู้เลยว่าหล่อนทำงานอะไร

“ลูกยังไม่ตอบแม่เลยนะมะลิ ว่าป่านนี้แล้วจะออกไปไหน”

“แหม แม่ก็ หนูจะออกไปไหนได้ละจ๊ะ ก็แค่หิวน้ำ เลยลุกขึ้นมาหาอะไรดื่ม”

“แต่แม่เห็นว่าลูกกำลังเปิดประตู แล้วนี่ทำไมไม่ใส่ชุดนอน ทำไมต้องใส่เสื้อคลุม”

หญิงสาวหลุบตาลง ไม่อยากให้มารดาเห็นความลับที่ซ่อนอยู่ภายใน ชุดนางระบำหน้าห้องที่แสนจะวาบหวีวเพราะเปิดมากกว่าปิดซึ่งอาจทำให้แม่เป็นลมได้ แต่มันคืองานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แถมยังเป็นที่มาของรายได้ในครอบครัว

“ใครว่า หนูลืมอาบนํ้าต่างหาก ลองชุดใหม่แล้วก็พลอยหลับไปเลย ตื่นมาก็หิวน้ำเลยลุกขึ้นมา แม่กลับไปพักเถอะนะ มะลิจะพาไป”

หล่อนพุงมารดากลับเข้าห้อง แต่ตาคู่นั้นยังไม่คลายความสงสัย จัสมินไม่อยากโกหกแม่ แต่ครั้งนี้หล่อนจำเป็น

“ลูกหลอกแม่ใช่ไหม นึกหรือว่าแม่ไม่รู้ นึกจะไปรับงานอะไรไว้อีก ละลืท่า”

“โอ้ แม่ก็ งานเงินอะไร ไม่มีหรอก”

จัสมินพามารดาไปนอนบนเตียง หล่อนดึงผ้าห่มขึ้นคลุม กุมมือท่าน สีหน้าท่านดูอ่อนเพลียมาก แต่พอหล่อนจะดับไฟ มารดากลับคว้ามี ลูกสาวไว้

“ลูกคงไม่ได้ออกไปทำอะไรแผลงๆ อีกใช่ไหม”

“แหม...แม่ก็ ไม่หรอกจ๊ะ ดื่มนํ้าเสร็จแล้วมะลิก็จะเข้านอนแล้ว โอ๊ย ง่วงจะแย่ แผลงๆ หลับจนกรนก่อนแม่ด้วยซ้ำ ไม่ต้องห่วงนะ นอนให้สบาย เถอะจ๊ะ”

เมื่อได้ยินคำสัญญาจากลูกสาว มารดาจึงวางใจยอมปิดเปลือกตาลง หญิงสาวนั่งมองมารดาและรอจนท่านหลับสนิท จัสมินยกมือขึ้นโบกไหวๆ เมื่อเห็นว่าคนบนเตียงไม่ได้ขยับเขยื้อนอีก จึงรีบเดินออกจากห้องและับ ประตูลง หล่อนไม่ลืมปิดไฟกลางบ้านแล้วมองกลับไปประตู หวังว่ามารดา คงไม่เปิดม่านออกมาดูกลางดึกอีก เพราะไม่เช่นนั้นแล้วท่านอาจจะรู้ความลับ ที่ว่าหล่อนออกไปข้างนอก แถมคืนนี้คงไม่ได้กลับมานอนที่บ้านตลอดทั้งคืน

๑

บรรยากาศยามค่ำคืนในสถานที่ท่องเที่ยวของเอห์เดนยังคงไม่หลับใหล ท่ามกลางแสงสีเสียงที่ดังกระหึ่ม แม้จะเป็นประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด แต่ในย่านใจกลางเมืองเช่นนี้ก็ยังมีพื้นที่ซึ่งเปิดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวจากทั้งในและต่างประเทศ

เศรษฐกิจอ้วนง้วนนี้ส่งผลไม่หวั่นพรั่นขวัญ คนมาเที่ยวสถานที่เช่นนี้มักไม่ใช่มุสลิมะห์ที่ดี ข้างกายเขามีหญิงสาวรูปร่างอวบอัดถึงสองคน สายตาของเขายังไม่คลาตไปจากประตูเหล็กครั้ง รวากับรอกการมาของใครบางคนอยู่

“ทำไมปานนี้หนูจัสมินยังไม่มาอีก นี่ก็ดีมากแล้วนะ”

ชายอีกคนซึ่งมีรูปร่างผอมแห้งคล้ำย้ม รินเครื่องดื่มเติมให้อีก “ใจเย็นๆ ลี ของดีต้องอดใจรอ อีกเดี๋ยวหนูจัสมินก็จะมาแล้ว รับรองว่าคืนนี้ท่านจะได้พาแม่หนูกลับบ้านแน่นอน”

เขาคิดถึงรูปร่างอันเย้ายวนใจ จัสมินหรือที่รู้จักกันในนามผีเสื้อราตรี หล่อนเป็นนักเต้นระบำหน้าท้องซึ่งโด่งดังที่สุดของเมืองนี้ เสียอย่าง

เดียวคือหล่อนไม่เคยทอดกายให้ชายใด ไม่ว่าจะเงินหนาเงินหนักแค่ไหน
แต่มีหรือเศรษฐีจะยอม เขาต้องการเป็นเจ้าของหล่อน ไม่ว่าจะต้องทุ่มทุน
มากเท่าใด จึงติดต่อฮาติม เมื่อจ่ายเงินก้อนโตทางก็สะดวก แต่ตอนนี้อร
มานานแล้ว หญิงสาวก็ไม่มาลัทธิ

นับพลันประตูก็เปิดออกพร้อมกับไฟกลางห้องที่ดับลง ร่างที่
ประสานมือได้คางโค้งตัวลงเบื้องหน้า หล่อนสวมเพียงผ้าแพรผืนบางปกปิด
เรือนร่างอันระอระอราวม ตาเขาจ้องถลนไปยังอกคัพติหั้นแน่น รวมถึง
สะโพกดินระเบิดที่สั้นไหวน้อยๆ บนไบหน้างามมีผ้าปิดอยู่ เพียงแค่เห็น
เลือดในกายของเศรษฐีก็แทบลุกเป็นไฟ

“นั่นไง ผมบอกแล้วว่าน้องจัสมินไม่มีทางผิตนัด”

“มาสิ มานั่งนี้ มานั่งข้างๆ จัน” เขาตบมือลงบนเก้าอี้ข้างตัว

จัสมินส่ายหน้า ยิ้มยั่วยวน

“เดี๋ยวสิคะท่าน ใจเย็นๆ ให้หนูตั้งระบำให้ดูก่อนนะคะ หลังจากนั้น
เราค่อยนั่งคุยกันยาวๆ ถึงเข้าไปเลย”

ชายร่างอ้วนหัวเราะอย่างถูกใจ เมื่อเพลงจากเครื่องเสียงดังลอด
ออกมา จัสมินก็เริ่มโยกย้ายไปตามจังหวะด้วยลีลาของนักเต้นหน้าห้อง
ผู้เชี่ยวชาญ การสับดะสะโพกแต่ละครั้งสะกดสายตาเขาเอาไว้ ฮาติมช่วย
เติมเครื่องดื่มให้ ระหว่างที่อีกฝ่ายเผลอเขาก็แอบเหยาะผงสีขาวลงไปใน
เครื่องดื่มด้วย เศรษฐีอ้วนยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียวหมด ตาเบิกโพลงด้วยความ
กำหนด ความร้อนรุ่มจากความเย้ายวนของเรือนกายตรงหน้าทำให้เขา
มองหล่อนตาไม่กะพริบ

จัสมินยังคงโยกกายไปตามจังหวะเสียงเพลง และแอบพยักพย
กับฮาติม เขาซู้สองนิ้วเป็นทำนองว่าไม่ต้องเป็นห่วง หล่อนจึงเคลื่อนกาย
เข้ามาใกล้ ชายอ้วนพยายามกอดเอวหญิงสาวเอาไว้ แต่หล่อนกลับดิ้นหนีไป
ได้ด้วยลีลาพลิ้ว

“ใจเย็นๆ สิคะ ให้จัสมินเต้นให้จบเพลงนี้ก่อน”

เศรษฐีหัวเราะพุงกระเพื่อมเป็นจังหวะ จัสมินยังคงเดินวนอยู่รอบๆ แก้อี้ ใช้ความสามารถในการเดินรำ เมื่อเพลงจบลง จัสมินก็โค้งตัวคำนับ อย่างอ่อนช้อย ชายร่างอ้วนตบมือเสียงดัง เขาตบลงที่เบาะข้างตัวเป็น สัญญาณบอกอีกครั้ง

“มานั่งข้างฉันนี่ ฉันมีรางวัลจะให้”

เขาควักธนบัตรปึกใหญ่ พอเห็นเงินหญิงสาวก็ตาวาวเดินเข้ามาใกล้ แต่กลับถูกเศรษฐีอ้วนถือวิสาสะกอดเอวและร้งร่างเข้าหา มือหนาตะปบลงบนสะโพกอย่างตะกรุมตะกราม จัสมินแอบทำหน้าบึ้งอย่างรังเกียจ ถลึงตามองฮาคิมด้วยสายตาคาดโทษ ส่งสัญญาณให้เพื่อนรักทำอะไรสักอย่าง เศรษฐีอ้วนบีบเคล้น สร้างความรู้สึกระคายแสบและรังเกียจแก่หล่อนอย่างมาก แต่ครั้งจะโต้ตอบก็เกรงว่าจะเสียแผน

จัสมินส่งยิ้มหวาน แต่แอบเอาศอกถองเข้าที่พุงพลุ้ยๆ ของอีกฝ่าย จนหลุดออกจากอ้อมกอดได้ในที่สุด เศรษฐีไม่ยอมแพ้ กระโจนเข้าหาและกอดหล่อนไว้ ร่างบางล้มลงไปจึงพยายามดิ้น แต่น้ำหนักของอีกฝ่ายร่วมร้อยกิโลกรัมทำให้ขยับแทบไม่ได้ หญิงสาวเกือบจะเสียที่อยู่แล้ว แต่แล้วการเคลื่อนไหวทั้งหมดกลับสิ้นสุดลง คงเป็นเพราะเจ้าหงส์ขาวเพิ่งออกฤทธิ์สรรพคุณมันสามารถล้มช้างตัวโตได้อยู่หมัด หญิงสาวใช้แรงที่เหลือผลักร่างนั้นออกโดยมีฮาคิมช่วยกระชากอีกแรง หล่อนพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด ไม่วายบัน

“ไหนว่ายาดียังไง ดูซิ เนื้อฉันชุ่มหมดแล้ว”

“เหมใจเย็นๆ ลิจัสมิน ตัวเท่าช้างขนาดนี้ กว่าจะออกฤทธิ์ก็ต้องนานหน่อย นี่ฉันใส่หมดของเลยนะ”

“แล้วเราจะทำยังไงต่อไป”

“นี่ผลงานหนักของจริง เราสองคนก็ต้องช่วยกันแบกข้างขึ้นไปบนห้องนอนนะสิ นางกลางเมืองที่ฉันหามาให้นอนรออยู่แล้ว ว่าแต่เธอเอาของที่ฉันสั่งไว้มาหรือเปล่า”

“มือชั้นนี้แล้ว ไม่ลืมหรอก”

หล่อนล้วงหยิบขวดแก้วใส ภายในมีเลือดวัวที่ไปซื้อมาจากตลาด สองคนหัวเราะให้เก๋กัน ต่างถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อพบงานหนักตรงหน้า ก่อนช่วยกันพา ‘เหยื่ออ้วน’ ขึ้นห้องอย่างทุลักทุเล สมองมีแต่ภาพธนบัตร ปีกใหญ่อันเป็นค่าจ้างเมืองานขึ้นนี้ล่ำเร่จรง

สองคู่ซึ่งแบ่งเงินกันในห้องพัก ธนบัตรปีกใหญ่อันเป็นค่าจ้างทำให้ความเหนื่อยแทบจะหายไปเป็นปลิดทิ้ง หลังจากพาเศรษฐีอ้วนขึ้นมาส่งที่ห้องพักในโรงแรม นางโลมที่ติดต่อกันก็ถอดเสื้อผ้าวางอยู่แล้ว หล่อนมีรูปร่างคล้ายกับจัสมินมากจนแยกแทบไม่ออก โชคดีที่จัสมินยังไม่เคยเปิดหน้าให้ใครดู ทำให้ไม่มีใครรู้ว่าหน้าตาที่แท้จริงของผีเสื้อราตรีเป็นเช่นไร

เงินที่ได้มาคือค่าตัวในการเปิดเชิงของหญิงสาวซึ่งแพงพอตัวเลยทีเดียว อาศัยตัวช่วยที่จัสมินเตรียมมา กับมารยาตร์เยลเยนของนางโลมสาว เท่านั้นเศรษฐีอ้วนก็คงพอใจ เฉลียวๆ อาจจะเรียกฮาติมมาทาบเพิ่มอีกพวงนี้ ในฐานะที่ช่วยทำให้ความหวังที่จะเปิดเชิงผีเสื้อราตรีเป็นผลสำเร็จ

“วันนี้ทำไม่ถึงมาสาย ปล่อยให้ฉันถ่วงเวลาอยู่ได้ตั้งนาน”

“ขอโทษที พอดีกำลังจะออกมาแล้ว แต่แม่ตื่นมาเห็นเสียก่อน”

“แม่เธออาการเป็นยังงี้บ้าง”

“ดีขึ้น แต่ก็ยังต้องรักษาตัวเอง”

ต้นเหตุที่ทำให้จัสมินต้องทำงานอย่างหนัก นั่นก็เพราะมารดาป่วยเป็นโรคมะเร็งเต้านม ทำให้หล่อนต้องทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียว ต้องโทษที่บิดามารดาจนเสียชีวิตไปตั้งแต่หล่อนยังเล็ก ทั้งให้สองแม่ลูกใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ในอดีตบิดาของจัสมินร่ำรวยและรักมารดาหล่อนมาก แต่หลังจากท่านเสียชีวิต ทรัพย์สมบัติก็ถูกแบ่งให้ญาติพี่น้องจนหมด สองแม่ลูกแทบไม่ได้รับส่วนแบ่งใดๆ เพราะถือว่าเป็นคนต่างชาติ แกมยังไม่มีทะเบียนสมรส บิดาเองก็ไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ หลังจากออกมาเช่าบ้านอยู่ตามลำพัง

มารดาที่รู้ว่าตนป่วยหนักจนต้องรับการผ่าตัด คำรักษาจึงเพิ่มขึ้นอีกเป็นทวีคูณ

“ฉันก็แสดงว่ามะรีนนี่เราต้องไปทำงานเหมือนเดิมอีก”

“เอาน่า ฉันรู้ว่านายไม่อยากทำ ฉันไปคนเดียวก็ได้นะ”

“เรื่องอะไร เราเป็นเพื่อนกัน ถ้าเธอไปคนเดียวเกิดเจอไอ้бакามของจริงขึ้นมาจะทำยังไง”

“ฉันก็สู้มันสิ ไม่เห็นจะยากเลย”

“ฉันบอกแล้วไงว่าเพื่อนต้องไม่ทิ้งกัน ก็เหมือนตอนที่พ่อฉันไม่สบายเธอก็คอยช่วย เราสองคนเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา”

“เออละๆ ฉันเข้าใจแล้ว ฉันมะรีนนี่เจอกันที่โรงแรมเหมือนเดิมนะ ฉันมีลางสังหรณ์ว่าเราจะได้ปลาตัวใหญ่”

หล่อนหมายถึงงานรูดทรัพย์แขกในโรงแรมระดับหกดาวย่านใจกลางเมือง แม้จะไม่ชอบใจกับสิ่งที่ทำนัก แต่หล่อนไม่มีทางเลือก เพื่อแม่จะได้มีค่ารักษาจัสมินยอมทำทุกอย่าง ยกเว้นการขายยาเสพติดและขายเรือนร่างเท่านั้นที่ไม่ทำ หล่อนมักจะเลือกเศรษฐกิจที่มีเครื่องประดับและเงินทองเป็นจำนวนมาก ดังนั้นแม้จะถูกขโมยทรัพย์สินบางอย่างไปก็คงไม่เดือดร้อน

“ปลาใหญ่แค่ไหนกันเชียว”

“เชื่อฉันสิ ลางสังหรณ์ฉันไม่พลาดหรอก ปลาตัวนี้ใหญ่แน่ๆ”

จัสมินคงคิดไม่ถึงหรอกว่าปลาตัวใหญ่ที่หล่อนหมายมาดจะมาพร้อมปัญหาใหญ่ที่คาดไม่ถึงเลยทีเดียว

ทาริกมองข้อความในโทรศัพท์ที่ส่งมาเตือนแทบจะทุกสิบห้านาที แม้จะหงุดหงิดที่ถูกมารดาตามตัวถึยิบ เขาก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากถอนหายใจ การประชุมใหญ่ของทีมนักวิชาการแทนชุดเจาะน้ำมันกำลังจะเริ่มตื้นขึ้น ปกติแล้วจะใช้เวลาสามถึงสี่ชั่วโมง แต่วันนี้ฟาติมาห์ต้องการให้เขาไปพบที่โรงแรมแห่งหนึ่งเพื่อร่วมงานเลี้ยง และถ้าทาริกเดาไม่ผิด คงจะมีสาวน้อย

หน้าใส่มองกลงถูกใส่พานมารอยู่ด้วย

มารดาเป็นคนไม่ยอมแพ้ะไรง่าย ๆ หลังจากเรื่องวันนั้น ท่านก็แวะมาหาทาริกที่เพนต์เฮาส์วันละหลายเวลา คงเพราะต้องการจับตาดูความประพฤติลูกชายนั่นเอง ทาริกจึงตัดปัญหาไม่พาใครมาค้างอีก

“เอาไงดีครับ วันนี้คุณชายต้องเข้าประชุม”

“ทำไงได้ล่ะ คุณแม่คงโกรธฉันมาก ขึ้นไม่ไปงานเลี้ยงวันนี้มีหวังนอนไม่พูดด้วยอีกเป็นอาทิตย์”

“ฉันผมจะพยายามรวบรัดการประชุมให้กะครับ ปล่อยให้นายหญิงรอที่โรงแรมนานๆ คงไม่ค่อยดี”

ไม่เพียงแต่มารดาจะพยายามนัดบอดให้ ท่านยังสั่งให้จาซิมคอยจับตาดูความประพฤติชายหนุ่มอีกแรงด้วย ดังนั้นเขาจึงต้องบอกเลิกสามสาวไปโดยปริยาย ทาริกสั่งให้เปลี่ยนรหัสเข้าห้องพัก และไม่ยอมรับโทรศัพท์ทุกสายจากพวกหล่อน ดังนั้นในกล่องข้อความจึงมีข้อความตัดพ้ออยู่มากกว่าร้อยข้อความแทน แต่ทาริกไม่มีทางเลือก ฟาติมาห์คือผู้หญิงที่เขารักที่สุดในโลก

“นายพอรู้ไหมว่ามีงานเลี้ยงอะไรที่โรงแรม ฉันฟังไม่ถนัด”

“งานเลี้ยงการกุศลของนักธุรกิจส่งออกอาหารครับ คุณสาวากับนายหญิงสนิทกันมาก ทางนั้นร่ำรวย แถมยังมีลูกสาวถึงสองคน”

ทาริกตอบเขาคัด โคลงศัระอย่างรู้ทัน “นั่นไง...นึกไว้แล้วไม่มีผิด สองสาวหน้าตาเป็นยังไงหรือ จะได้เตรียมตัวรับมือถูก สวย ปานกลาง หรือว่าน่าเกลียดมาก”

จาซิมส่งซองเอกสารให้ ทาริกเปิดออกและมองดู รูปแผ่นแรกคือหญิงสาวค่อนข้างผอมบาง ทั้งสองสวมชุดแบบสาวมุสลิมคือมีฮิญาบปิดใบหน้าจนเหลือแต่ดวงตาสองข้าง เขายอมรับว่ามองผู้หญิงครั้งแรกที่นั่นตา อาจเพราะสาวมุสลิมะห์ที่ดีมักปกปิดใบหน้าเอาไว้ แต่แววตาของสองพี่น้องดูแข็งแกร่ง ไม่เหมือนกับท่าทางอ่อนช้อยที่พยายามเล่นกับ

กล้องเลย

ทาริกพลิกดูรูปถัดไป เป็นรูปถ่ายระยะไกลของสองสาว น่าจะเป็นตอนที่ไปเรียนต่างประเทศ การแต่งกายแตกต่างจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด เป็นธรรมชาติของหญิงสาวที่พอไกลบ้านก็มักจะทำตามสบาย เขาเคยพบเพื่อนในมหาวิทยาลัยใส่เสื้อเอวลอยเหมือนเสื้อชั้นในไปเรียนหนังสือด้วยซ้ำ ดูจากประวัติการศึกษาที่จาซิมหามาให้ นั่นก็ถือว่าพอใช้ พวกหล่อนเป็นลูกผู้ดีมีสตางค์ มีการศึกษา ปรินซ์บุตรที่แนบมาด้วยคงมาจากประเทศอังกฤษ เขาเปิดดูรูปถัดไปซึ่งเป็นรูปถ่ายหน้าตรง แล้วก็ต้องอมยิ้ม

“อย่างนี้นี่เอง มิน่าถึงยังไม่มีแฟน”

เขาโยนรูปถ่ายทั้งคู่ลงบนโต๊ะ ลูกขึ้นแล้วสายหน้าอย่างเปื้อๆ สองสาวไม่ใช่ไม่สวย แต่หน้าอกหน้าใจที่แม่ให้มาช่างน้อยนิด แถมผิวยังคล้ำ แม้เขาจะไม่เกียงสีผิว แต่ก็ชอบผู้หญิงที่ผิวพรรณสะอาดสะอ้าน ยิ่งมีผิวสีน้ำผึ้ง ทาริกจะชอบเป็นพิเศษ

“ไม่เข้าสเปกเลยใช้ไหมครับ แต่ก็ทนๆ เอาหน่อย นายหญิงจะได้หายโกรธ”

“ฉันรู้แล้วว่า ไม่ต้องเตือนมากหรอก นายนี้มันเหมือนคนแก่ จุกจิก จู้จี้ จริงจังไปเสียทุกเรื่อง ฉันรู้ว่าควรทำตัวยังไง”

สิ่งที่ทาริกตั้งใจจะทำคงไม่ใช่สิ่งเดียวกับที่จาซิมคิด เพราะหลังจากเห็นหน้าตาของสองพี่น้องชัดๆ เขาก็ตัดสินใจได้ทันทีว่าทั้งสองไม่เข้ารอบ พวกหล่อนมีใบหน้าตอบ ขอบตาสีโกโหลดูเหมือนคนอดนอนมาเป็นเดือนๆ เขาคงข่มตาหลับไม่ลงแน่ๆ และหากตื่นขึ้นมากลางดึกพบเจ้าหล่อนคนใดคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียงด้วย มันคือฝันร้ายชัดๆ

แต่ทาริกจะหาวิธีทำให้ทั้งสองสาวหลุดจากวงโคจรชีวิตให้ได้ วิธีไหนที่ไม่รุนแรงเกินไป และมารดากับคุณนายฮาวายังคงเป็นเพื่อนกันได้ ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด เขามั่นใจว่าจะหาวิธีดีๆ ที่จะเชิญพวกหล่อนให้พ้นทางได้ ก่อนการประชุมจะสิ้นสุดลง

ยาคิมจ้องมองเพื่อนสาวซึ่งมีรูปลักษณ์เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ฝีมือการแปลงโฉมขั้นเทพทำให้จัสมินกลายเป็นผู้หญิงอายุราวแปดสิบ แผ่นหลังอ้อมเพราะอุปกรณ์เสริมที่อึกผ่ายัดเข้าไป ถ้าจัสมินไม่เดินเข้ามาทัก หนุ่มร่างผอมคงจำไม่ได้

“จ้องอยู่นั่นละ ทำอย่างกับไม่เคยเห็นคน”

“ก็อดที่งั้นไม่ได้นะสิ ฝีมือการแต่งหน้าแปลงโฉมของเธอยังไวกี่เป็นที่หนึ่ง ฉันคิดว่าเธอเป็นคุณยายอายุแปดสิบจริงๆ เสียอีก”

“ต้องขอบคุณมารียา” จัสมินอดคิดถึงผู้ถ่ายทอดวิชานี้ให้ตนไม่ได้ เหตุการณ์เมื่อสองปีก่อนได้เปลี่ยนชีวิตหญิงสาวและแม่ไปอย่างสิ้นเชิง จัสมินต้องกลายbecome นักศึกษาที่เรียนไม่จบ ใช้ชีวิตไม่ต่างจากขอทาน เพราะเงินเก็บในครอบครัวหมดสิ้นไปกับค่ารักษาพยาบาลของมารดาที่แพงหูฉี่ ทั้งค่าผ่าตัด ค่ายา เนื่องจากไม่มีประกันสังคม มารดาต้องออกจากงาน

หลังจากรักษาตัวมาหกเดือนท่านว่าจะไม่ยอมรักษาคือ แต่เพราะจัสมินอ้างว่าบิดากันเงินส่วนหนึ่งให้ไว้เป็นทุนการศึกษา จึงนำเงินส่วนนี้มาใช้ก่อน อีกทั้งยังโกหกมารดาว่าทางโรงพยาบาลมีงบสำหรับผู้ป่วยอนาถา ทั้งที่จริงแล้วหล่อนลาออกจากมหาวิทยาลัยมาหางานทำ ทั้งงานสาวเสิร์ฟ คนล้างจาน หรือแม่แต่แม่บ้าน ครั้งหนึ่งจัสมินคิดว่าโชคช่วยที่ได้พบเศรษฐีคนหนึ่ง และเขาก็เอ่ยปากชวนหล่อนไปทำงานเป็นแม่บ้านด้วยเงินเดือนที่สูงลิบ แต่มันก็ถือโอกาสนั้นรวบรัดหล่อนและฉุดหล่อนขึ้นรถ

มารียามาช่วยไว้ คงเป็นเพราะหล่อนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับบุตรสาวที่เสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ มารียาจึงเอ็นดูและถ่ายทอดวิชาทุกอย่างให้ ช่วงแรกจัสมินยังทำใจไม่ได้ที่ต้องกลายเป็นพวกหลักเล็กขโมยน้อย และเป็นโจรล้วงกระเป๋า แต่ตัวเลขในบัญชีเงินฝากของบ้านที่ลดน้อยถอยลงจนถึงขั้นติดลบ ทั้งค่ายาและค่ารักษาที่ทวีคูณขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้หล่อนไม่มีทางเลือก จัสมินทนไม่ได้หากต้องสูญเสียมารดาไป จึงต้องทำทุกอย่าง

‘เราไม่ได้ฆ่าใครตายสักหน่อย แค่ออแบ่งจากพวกมันมาเพียงส่วนหนึ่ง อย่าลืมนึกว่าเศรษฐกิจพวกนี้มีเงินถุงเงินถัง เงินหรือเครื่องประดับที่พวกเราเอามานั้นก็แค่เศษเงินเท่านั้น’

หลังจากนั้นหญิงสาวจึงไม่สนใจอีก แม้ว่าบ่อยครั้งจะแอบรู้สึกผิดอยู่ลึกๆ ก็ตาม ทว่าฟ้าไม่เข้าข้าง หล่อนอยากเป็นคนดี แต่หากเป็นคนดีต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว หล่อนยอมตกนรกเสียดีกว่า

“เอาเถอะ ไหนๆ ตอนนี้นำพวกเราก็ได้ทำตามเจตนารมณ์ของมาริยาแล้ว เธออยู่บนสวรรค์ คงมองดูพวกเราอยู่ด้วยความปลื้มใจ”

มาริยาเสียชีวิตไปเมื่อหกเดือนก่อนเนื่องจากโดนแทงลงหัวไม่แทงตาย น่าเสียดายที่วันนั้นจัสมินกับฮาซิมไปต่างเมือง กว่าจะกลับมาถึงหญิงสูงวัยก็สิ้นใจตายในตรอกข้างสถานบันเทิงเสียแล้ว จัสมินร้องไห้ น้ำตาแทบเป็นสายเลือด เพราะมาริยาเปรียบเหมือนแม่คนที่สอง แต่สุดท้ายก็ทำได้หล่อนกับฮาซิมยังต้องก้าวเดินต่อไป

“ก็จริงของเธอ นี่ก็สายมากแล้ว รีบไปกันเถอะ ขึ้นทำงานเช้าจะเป็นจุดสนใจได้”

แผนการของจัสมินก็คือปลอมตัวเป็นแขกเข้าไปร่วมงานเลี้ยงการกุศล ก่อนจะหาโอกาสลอบทำร้ายแขกคนอื่นๆ พวกหล่อนมีตัวช่วยคือยาที่ทำให้เกิดอาการมึนงง เหยื่อที่โดนจะไม่รู้ตัวว่าตนได้ถอดของมีค่าส่งให้ด้วยตัวเอง

งานเลี้ยงครั้งนี้เป็นของนักธุรกิจส่งออกซึ่งค่อนข้างมีชื่อเสียงในเมือง คงมีพวกเศรษฐกิจและไฮโซมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก จัสมินจะหาโอกาสล้วงกระเป๋าและรูดเครื่องประดับให้มากที่สุด หลังจากนั้นก็จะรีบหนีออกจากงาน โดยมีฮาซิมขี่มอเตอร์ไซด์มารอรับ

“วันนี้ฉันรู้สึกหิวๆ แปลกๆ”

“คิดมากน่า ไม่มีอะไรหรอก”

โรงแรมที่จัดงานนอกจากเป็นโรงแรมหกดาวแล้ว ยังมีระบบรักษา

ความปลอดภัยดีเยี่ยม เพราะอย่างนี้จัสมินถึงต้องปลอมตัวเป็นยายแก่ ดูจากเสื้อผ้าการแต่งกาย รวมถึงเครื่องประดับปลอม คงทำให้หล่อนดูกลมกลืนกับผู้คนในงานได้ไม่ยาก และการเป็นคนสูงอายุจะเปิดโอกาสให้ทุกอย่างง่ายขึ้น

“เออ จริง โรงแรมที่हरुวานี้พวกเราทำสำเร็จมาแล้ว”

“ฉันเองก็ไม่อยากทำหรอกนะ แต่ทำไปได้ มะรีนนี่แม่ฉันติดกับคุณหมออีกแล้ว ค่ายาที่ต้องจ่ายคราวนี้ยังหาได้ไม่ครบเลย ถ้าหากได้เหวนเพชรน้ำมันๆ สักวงหรือสร้อยคอ คงจะพอจ่ายค่ายาเคมีบำบัดได้แน่ ถ้านายไม่ออกไปฉันก็ไม่บังคับหรอกนะ”

หมอบอกว่ามารดาของหล่อนต้องให้ยาเคมีบำบัดอีกสามครั้งด้วยกัน ตัวเลขในบิลแต่ละครั้งสูงจนน่าใจหาย จัสมินขอร้องให้คุณหมอใช้ยาที่ดีที่สุดเพื่อลดผลข้างเคียง ซึ่งก็คืออาการคลื่นไส้อาเจียน

“เฮ้ย ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ระวังตัวหน่อยแล้วกันนะจัสมิน ทบทวนอีกครั้งนะว่าฉันจะรอเธออยู่ตรงประตูด้านข้าง ถ้ามีอะไรที่ไม่ชอบมาพากลละก็ รีบเผ่นด่วน อย่าให้ถูกตำรวจจับได้เด็ดขาด ไม่อย่างนั้นโทษหนักแน่”

“รู้แล้วนะ ทำอย่างกับเป็นงานแรงจึ้นละ ฉันนะมืออาชีพรู้ใหม่ ยังไม่เคยมีเหยื่อคนไหนรู้ตัวมาก่อน กว่าารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่จะกลับบ้านเท่านั้น ป่านนั้นเราสองคนก็เผ่นไปถึงไหนต่อไหนแล้ว” จัสมินซุกที่หัวไหล่เพื่อนรัก ปั่นหน้าเคร่ง “ไม่เคยมีใครบอกหรือว่าถ้ากำลังจะไปทำงาน ห้ามพูดเป็นलगคนเขาถือ”

“ฉันก็ขอให้พวกเราโชคดีแล้วกัน ได้ปลาตัวใหญ่ๆ สมใจ ได้เงินเยอะๆ จะได้พักยาวไปเลย”

ฟาติมาห์กวาดตามองไปรอบๆ เพื่อหาบุตรชายคนเล็ก แต่ก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา ทาริก็ไม่เคยผิदनดมาก่อน หล่อนส่งข้อความไปหาจาซิมหลายครั้ง เมื่อลูกชายไม่ตอบข้อความ ฝ่ายนั้นตอบกลับมว่ากำลังติดประชุม แต่จะรีบ

มาให้เร็วที่สุด แต่ยิ่งรอก็ยิ่งร้อนใจ

“มองหาใครอยู่หรือจะมาตาม”

แขกซึ่งเป็นคนในวงสังคมเดียวกันเอย่กัขึ้น ฮาวาพร้อมด้วยลูกสาวทั้งสองคนยืนอยู่ในวงสนทนาด้วย พอมีท่านรัฐมนตรีเข้ามาในงานจึงปลีกตัวออกไป ทั้งให้ฟาติมาห์ยืนอยู่กับคนอื่นๆ ต่อ

“ลูกชายคนเล็กอะ เห็นบอกว่าจะมางานด้วย แต่ทำไมยังไม่มาล่ะไม่รู้”

“อาจจะติดงานอยู่หรือเปล่าอะ ได้ยินว่าลูกชายทั้งสี่คนเก่งๆ ด้วยกันทั้งนั้น”

สายตาของแขกที่ล้อมรอบทำให้ฟาติมาห์ได้แต่อมยิ้ม หล่อนเคยคิดว่าลูกชายน่ารักทุกคน แต่หลังจากเกิดเรื่องทาริกขึ้นก็เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้ว ทาริกซึ่งเป็นลูกชายที่หล่อนสนิทด้วยที่สุด กลับทำตัวเหมือนผู้ชายเพลย์บอยไร้หัวใจ แล้วลูกชายคนอื่นๆ ละ จะทำตัวแบบเดียวกันไหม นอกสายตาหล่อน เหล่าลูกชายตัวดีจะเป็นแบบใด ดังนั้นทางแก้ที่ดีที่สุดก็ต้องเป็นแม่สื่อให้ทาริกได้พบผู้หญิงดีๆ และรีบแต่งงานแต่งการ หลังจากนั้นฟาติมาห์รีบโทร. หาฮาวาทันที สามีของหล่อนเป็นเจ้าภาพจัดงานการกุศลในวันนี้ เมื่อรู้ว่าเพื่อนมีลูกสาวรุ่นราวคราวเดียวกันถึงสองคน จึงรีบหาถามในทันที งานเลี้ยงวันนี้เป็นแค่แผนการของหล่อนเท่านั้น ซึ่งก็คือแผนนัดดูตัว

“อะ พี่อนุสะชั้นเบแรงลงมากเพราะมีลูกมาช่วยงาน”

“ได้ยินว่าตอนนี้ลูกชายคนโตรับสืบทอดกิจการจากท่านอนุสะชั้นแล้วใช่ไหม”

“ใช่ละ อะซุลแต่งงานแล้ว เขาแบ่งเบากะไปได้เยอะ ส่วนฮัสซาลล์และทาริกก็รับผิดชอบคนละอย่าง”

“ทาริก ใช้คนที่จบวิศวกรรมมาดูแลแทนชุดเจาะน้ำมันไหม”

หญิงไฮโซคนหนึ่งพูดแทรกขึ้น สีสหน้าเหมือนจับผิดทำเอาฟาติมาห์อดร้อนๆ หนาวๆ ไม่ได้ หล่อนเพิ่งรู้ว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่ทาริกควงผู้หญิงพร้อมกันหลายคน นิตยสารซุบซิบได้ลงข่าวถึงความเสเพลของเจ้าตัว

เขาเปลี่ยนคู่ความนับครั้งไม่ถ้วน ทุกครั้งล้วนแต่เป็นสาวสวยเอกซ์อิม ภาพถ่ายอันแสนวาบหวีทำเอาผู้เป็นแม่แทบเป็นลมเมื่อเห็นเบื้องหลังของลูกชาย

“ใช่ เขาเพิ่งกลับมาช่วยงานได้แค่หกเดือน”

“ดิฉันได้ยินมาว่าคนนี้เจ้าชู้มาก”

ฟาติมาห์หน้าซีดเผือดทันที ในจังหวะที่สาวพาลูกสาวมาร่วมงาน นายหญิงแห่งมะอัสรีร์รีบโต้ไปว่า “ผู้ชายก็แบบนี้ละ แต่ถ้าได้แต่งงานกับผู้หญิงดีๆ พวกผู้ชายก็จะยอมสยบแทบเท้า”

“แต่กลัวจะไม่ใช้อย่างนั้นนะสิ ได้ยินว่านางแบบเม็กซิกันที่เพิ่งถ่ายแบบวาบหวีก็เคยเป็นคู่ความของทาริก มาตามไม่รู้หรือหือ”

ฟาติมาห์หน้าชา รู้สึกไม่ต่างจากถูกตบหน้า นิตยสารเล่มนั้นหล่อตนเองเพิ่งเคยเห็น หญิงสาวผู้ขึ้นหน้าปกสวมเพียงตะปั้งอันเล็กๆ ปิดของสงวนเท่านั้น แถมยังโพสท่าแยกขาจนเห็นไปถึงไหนต่อไหน ส่วนด้านบนก็มีแค่วงกลมสีทองขนาดจู้บิตบังยอดทรงอันอะร่าอรัมเอาไว้ แม้เอห์เตนจะพัฒนาไปมาก แต่สำหรับสังคมอาหรับแล้วยังรับไม่ได้ ผู้หญิงที่ดีควรรักนวลสงวนตัว ไม่เปิดเผยร่างกายให้ผู้ชายเห็นขนาดนี้ หล่อนสั่งให้สาวใช้นำนิตยสารไปเผาทิ้งด้วยความรังเกียจ และกำชับทุกคนในบ้านว่าห้ามพูดถึงเรื่องนี้อีก

พุดพลางสายตาก็ปรายไปมองลูกสาวคนโตของฮาวา รายนี้จบการศึกษาคิจติวิทยา แม้หน้าตาจะไม่ได้สวยจัด แต่ผิวก็เนียนละเอียด ดิดที่ว่าคล้ำและแก้มตอบไปหน่อยเท่านั้น ทำให้ใบหน้าดูแข็งแกร่งกระด้าง แต่ช่างเถอะ หลังแต่งงานหล่อนจะจับมาขัดสีฉวีวรรณและอบรมการบ้านการเรือนคงดีขึ้น ฝีมือการบ้านการเรือนคงทำให้ทาริกหลงได้ไม่ยาก ฟาติมาห์ตั้งใจจะสอนลูกสะใภ้ให้ทำอาหารเพื่อมัดใจทาริก

“แต่ฉันจำได้ว่าใช่ะ เมื่อหลายวันก่อนคอลัมน์ซุบซิบลงข่าวทาริกกับผู้ประกาศข่าวอะไรด้วยนะ”

“ไม่จริง ชาวสี่ทั้งนั้น!” หล่อนเปลือยโต้เสียงแข็งออกไปท่ามกลางสายตาสงสัยของทุกคน ฟาติมาหันไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว หล่อนเหมือนเนื้อสมันอันโอชะที่ตกเป็นขี้อากคนช่างนินทา เป็นเพราะทาริคนเดียวสุดท้ายจึงรีบตัดบท “เอ่อ ขอโทษ ฉันขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ เชิญทุกคนตามสบาย”

ฟาติมาหรีบเดินหนีจากวงล้อมทันที หล่อนต้องรีบตามตัวทาริมาแก้ข่าวเดี๋ยวนี้ ก่อนที่สาวาจะเปลี่ยนใจไม่ยอมยกลูกสาวให้ หล่อนกดโทรศัพท์หาทาริแต่ไม่มีคนรับ จึงโทร. หาจาซิมแทน รออยู่พักหนึ่งก็มีคนรับสาย

“ทาริกอยู่ที่ไหนแล้ว”

“กำลังออกจากบริษัทครับนายหญิง ขอโทษครับที่ผิดเวลา พอดีการประชุมประจำปียืดเยื้อนิดหน่อย แค่ว่าคราวสืบทอดที่คงไปถึงครับ”

“ดีแล้ว บอกลูกชายตัวดีของฉันให้รีบมาด่วน อ้อ อย่าบอกเขาว่าฉันจะแนะนำผู้หญิงให้รู้จัก ถ้าเขาไม่ยอมแต่งงานมาละก็ ฉันเล่นงานนายหนักแน่นๆ”

“ครับ”

เมื่อปลายสายรับคำ ฟาติมาหรีบจึงคลี่ยิ้ม หล่อนเก็บโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋าและผลักประตูเข้าไปในห้องน้ำ โดยไม่ทันสังเกตว่าภายในนั้นมีใครอีกคนยืนลางมืออยู่ก่อนแล้ว

“อู๊ย! ขอโทษนะคะ” ฟาติมาหรีบขอโทษเมื่อหล่อนผลักบานประตูเข้าไปกระแทกกับร่างที่อยู่ตรงนั้นอย่างจัง ส่งผลให้หญิงชราล้มลง ด้วยความตกใจจึงรีบก้มลงไปพุง “เจ็บตรงไหนไหมคะ ฉันรีบเลยไม่ทันเห็นว่าคุณยายอยู่ตรงนี้”

“ไม่เป็นไร คนแก่ หูตาก็ฝ้าฟางแบบนี้ ฉันผิดเองที่ยืนขวางทาง”

บนพื้นมีกระเป๋าถือของหญิงชราตกอยู่ กระเป๋าเปิดอ้า เงินสดปีกหนึ่งที่พับซ้อนกันและมัดด้วยหนังยางเกือบจะร่วงออกมา ฟาติมาหรีบดูของ

ข้างในรวมถึงการแต่งตัวแล้วคิดว่าคุณยายคงมีฐานะพอสมควร คนแก่ก็แบบนี้ชอบเก็บเงินเป็นปึกโดยไม่กลัวเลยว่าจะเจอมิจฉาชีพ เพราะความปรารถนาดีจึงรีบเก็บข้าวของใส่กระเป๋าส่งให้คุณยาย

“คุณยายพกเงินเยอะอย่างนี้ระวังโจรด้วยนะค่ะ สมัยนี้ไว้ใจได้ที่ไหน แล้วนี่มีคนเดียวหรือคะ ลูกหลานไปไหนเสียหมด”

“เขาไปรอตรงที่จอดรถ ฉันมาเข้าห้องน้ำ กำลังจะตามออกไป”

หญิงชราทำท่าจะก้าวออกจากห้องน้ำ แต่แล้วกลับยกมือกุมขมับ ฟาติมาห์ประคองไว้ กวาดตามองใบหน้าที่ซีดเผือด

“คุณยายหน้ามืดหรือคะ ให้ฉันเดินไปส่งเถะนะค่ะ”

“จะรบกวนเปล่าๆ ฉันไปเองได้”

เมื่อสังเกตเห็นว่าร่างนั้นบอบบาง แถมหลังยังงอแงเดินกระຍ່อง-กระแย่ง ฟาติมาห์จึงกอดเอวอีกฝ่ายไว้

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ แค่นี้เอง ถ้าได้เจอหลานแล้ว ฉันจะได้สบายใจ”

หญิงชราพยักหน้า ทั้งสองออกจากห้องน้ำโดยมีฟาติมาห์พยุงอีกฝ่ายออกไป หล่อนไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังถูกอีกฝ่ายแตะของเหลวใสลื่นหอมหวานใจลงบนแขน เส้นทางจากห้องน้ำไปสู่ลานจอดรถนั้นค่อนข้างปลอดภัย แยกส่วนใหญ่อยู่นิ่งอยู่ในงาน

“ไปทางนี้หรือคะ คุณยายมั่นใจหรือคะว่าจำไม่ผิด”

ฟาติมาห์กวาดตามองไปรอบๆ อย่างประหลาดใจ หล่อนคิดว่าลานจอดรถไปอีกทาง แต่ก็จำไม่ได้แน่ชัด เนื่องจากตอนขามานั้นคนขับรถจอดให้ลงด้านหน้า เมื่อก้าวไปเรื่อยๆ ผู้คนก็เริ่มบางตา จนเหลือเพียงหล่อนกับหญิงชรา

จู่ๆ ตาก็พว่มีว ฟาติมาห์ยกมือกุมขมับ อาการหวิวๆ แปลกๆ เกิดขึ้น หัวใจเต้นแรง เหงื่อออกตามมือ จากเดิมที่เคยเป็นคนประคองกลับถูกอีกฝ่ายประคองแทน ขาสองข้างเริ่มอ่อนแรง

“แนใจลี”

หญิงชราพูดด้วยน้ำเสียงที่ช้ากว่าเดิม ฟาติมาห้ไม่ทันสังเกตว่าบัดนี้ คนที่เคยเดินเชกกลับเป็นฝ่ายประคองหล่อนเสียเอง หล่อนรู้สึกถึงสมองที่ มึนงง ภาพตรงหน้าเหมือนซ้อนทับกัน ทุกสิ่งช้าลง จนสุดท้ายหล่อนก็เดิน ต่อไปไม่ไหว ทрудฮวลงกับพื้น ฟาติมาห้กะพริบตามองคนตรงหน้า เมื่อ อีกฝ่ายเอ่ยปากช้าๆ กลับเปรียบเสมือนคำสั่งพุ่งตรงเข้าไปในสมอง

“กระเป๋าสตางค์กับสร้อย ถอดออกมาเถอะ”

มันเป็นคำสั่งหรือคำบอกขรรคมดาฟาติมาห้ไม่อาจทราบได้ แต่ใน วินาทีนั้นหล่อนก็เปิดกระเป๋ายหิบของมีค่าทุกอย่างส่งให้หญิงชราอย่าง ไม่ลังเล ทุกอย่างเกิดขึ้นโดยที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ เหมือนมือทำไปเองโดย ไม่รู้ตัว พอถ่มลงมองก็พบว่าบนนี้ยังมีของมีค่าชิ้นสุดท้าย สำนึกเบื่องลิก ทำให้ล้งเลจิงเงยหน้าขึ้นมองโดยไม่รู้ตัว ฟาติมาห้รู้ดแหวนแซปไฟร์น้ำงาม ตรงนี้วนางข้างซ้ายออกให้ หล่อนกะพริบตาช้า สมองส่วนลิกยังคัดค้าน แหวนนี้เป็นของมีค่า อนุษะชั้นมอบให้เป็นเครื่องแทนความรัก เมื่อหญิงชรา ลูกขึ้น ฟาติมาห้จิงเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า

“อย่า ได้โปรด อย่าเอาไป...”

“ขอโทษ อย่าโกรธกันเลยนะ”

ฟาติมาห้มองคนตรงหน้าเหมือนละเมอ ใจหนึ่งอยากจะคัดค้าน แต่ เปลือกตาสองข้างกลับหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ จนปิดสนิทในที่สุด หล่อนรู้สึกถึง มือที่ประคองศีรษะให้พิงกับผนัง ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนจะหมดสติคือ หญิงชราคนเดิมเดินด้วยท่าทางคล่องแคล่วกลับไปยังเส้นทางที่จากมา

ทาริกมาถึงงานได้พักใหญ่แล้ว เขาพยายามโทร. หามารดาแต่ไม่มี คนรับ ซึ่งนับว่าแปลกมาก ทั้งที่ก่อนหน้านี้มีมิสคอลถึงสิบสายในโทรศัพท์ ฟาติมาห้รอเขาอยู่เน่ๆ

“นายลองโทร. หาคนขับรถหน่อยซิว่าคุณแม่ไปที่นั่นหรือเปล่า”

จาซิมซึ่งก้าวเข้ามาในงานด้วยเห็นเพียงแขกหรือที่ยังยืนคุยกันอย่างสนุกสนาน ไม่มีวี่แววของนายหญิงแห่งมะอาลีย์เลย

“ไม่ะครับ ลุงหมัดบอกว่านายหญิงยังไม่ได้โทร. เรียกเลยตั้งแต่เข้ามา”

“จ้ะนายไปไหน หรือว่าไปเข้าห้องน้ำ จ้ะฉันจะไปตาม”

นางสังหรณ์ทำให้ชายหนุ่มก้าวเร็วๆ ไปตามทางเดินสู่ห้องน้ำ ในจังหวะที่เลี้ยวผ่านมุมตึกนั้นก็ปะทะกับร่างหนึ่งเต็มๆ โดยไม่ตั้งใจ แรงชนทำให้คนที่ตัวเล็กกว่าล้มลงไปกองกับพื้น ทาริกกวาดตามองเร็วๆ พอเห็นว่าเป็นหญิงสาวก็รีบก้มลงไปประคอง แต่ทันทีที่มีสัมผัสส่อ อีกฝ่ายก็สะดุ้ง แถมยังผลักเขาออกอย่างแรง นัยน์ตาเบิกกว้าง

“ไม่ต้อง”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ด้วยประหลาดใจในน้ำเสียงซึ่งฟังคล้ายกับหญิงสาว แต่แล้วคนตรงหน้าก็เอ่ยออกมาอีกประโยค

“ยายจ้ะจ้ะ ขอบใจพ่อหนุ่มมาก”

ทาริกจ้องมองหญิงสาว ดูจากการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงทั้งเครื่องประดับและแหวนแล้วคงร่ำรวยไม่น้อย กระเป๋าถือนั้นเป็นแบรนด์เนมที่ราคาสูงทีเดียว

“ครับ เจ็บตรงไหนไหม”

“ไม่ ขอบใจ ยายต้องรีบไปแล้ว”

ร่างนั้นรีบผลุนผลันเดินไป ทาริกเหลือบไปมองก็เห็นของที่ตกอยู่จึงรีบก้มลงเก็บ เขาเดินตามและคว้าแขนอีกฝ่ายไว้ นำแปลกที่แขนซึ่งอยู่ภายใต้เสื้อกลับให้ความรู้สึกนุ่มมือต่างจากผิวหนังเหี่ยวของคนแก่ แถมกลิ่นหอมๆ ที่ร่ายรินมาเตะจมูกอีก ถ้าตัดภาพทั้งหมดออกไปและเอาเพียงสัมผัส ทาริกคิดว่านี่คือผู้หญิงสาวแน่ๆ

“อะไรอีก”

“คุณยายทำของตก”

ทารีกส่งกระเป๋าสตางค์สีครีมให้ เจ้าตัวจึงเหลือบมอง พบว่ากระเป๋
เปิดอ้าอยู่ คงเป็นเพราะตนล้มลงเมื่อกี้ หญิงชรายิ้มเจื่อนๆ

“ขอบใจนะ คงไม่มีอะไรหล่นอีกแล้วละ”

ทั้งสองมองกลับไปตรงพื้นที่เดิมก็พบว่าว่างเปล่า ทารีกพยักหน้าไค้ง
ตัวน้อยๆ ให้ ความรู้สึกที่ติดอยู่ปลายมือทำให้สงสัย เขามองท่าเดินของ
คุณยาย แทนที่จะเดินกระเຍ่งกระเเย่งเหมือนเมื่อครู่ กลับรู้สึกว่อกฝ่าย
สาวเท้าเร็วกว่าปกติ

“เจอนายหญิงหรือยังครับ”

จาซึมนั่นเองที่เดินเข้ามาหา ทารีกหันหน้ากลับมา เขาตัดสินใจ
โทรศัพท์อีกครั้ง เสียงดนตรีคุ้นเคยซึ่งเป็นสายเรียกเข้าดังอยู่ไม่ไกล

“เสียงโทรศัพท์คุณแม่นี่!”

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วรีบเดินไปตามทางเดินตรงหน้า เมื่อเลี้ยวไป
ตามทางเดินที่ทอดยาว เสียงโทรศัพท์ก็ดังชัดขึ้น ทำให้รู้ว่าฟาติมาห้่น่าจะ
อยู่ไม่ไกล ทารีกเดินกึ่งวิ่งด้วยความร้อนใจ เมื่อเขามองไปสุดปลายทาง
ก็เห็นรองเท้าตกอยู่ ชายหนุ่มวิ่งเข้าไปหา สิ่งที่เห็นคือมารดานั่งพิงผนัง
เปลือกตาปิดสนิท

“คุณแม่ครับ! คุณแม่เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฟาติมาก็มีสีหน้าเหมือนคนละเมอ และประโยคสุดท้ายที่หล่นพูด
ก็คือ

“นี่แม่อยู่ที่ไหน”

๒

“ทำไมคุณแม่มาอยู่ตรงนี้”

คำถามที่สองของฟาติมาห์สร้างความประหลาดใจให้ทาริกและจาซิมไม่น้อย พวกเขาพบฟาติมาห์นั่งอยู่กับพื้นในสภาพไร้เรี่ยวแรง ศีรษะพิงเข้ากับผนัง พอเขย่าแขนหล่อนก็ลืมตาขึ้น แต่มีท่าทางเหมือนคนจำอะไรไม่ได้ รongเท้าสั้นสูงหลุดออกมาข้างหนึ่งและตกอยู่ไม่ไกล กระเป๋าถือเปิดอ้าอยู่ ความไม่ชอบมาพากลทำให้ทาริกรีบสำรวจของในกระเป๋าทันที

“กระเป๋าตังค์ล่ะครับ คุณแม่เอามาด้วยหรือเปล่า”

“ก็อยู่ในนั่นไง...”

ฟาติมาห์มีท่าทางสับสนเหมือนคนเพิ่งตื่นนอน หล่อนเพ่งมองในกระเป๋า พอเห็นว่ากระเป๋าตังค์สีครีมที่เคยใช้เป็นประจำหายไปใบหน้าก็ซีดเผือดทันที นายหญิงแห่งมะอัสยียกมือขึ้นแตะตรงคอ และพบว่าว่างเปล่าเช่นเดียวกัน สร้อยไข่มุกเส้นที่สวมมาอันตรายเกินไป รวมไปถึงนาฬิกาฝังเพชรเรือนทองและต่างหูคู่โปรดอีกด้วย

“สร้อยของแม่ละ นาฬิกาด้วย ต่างหูด้วย ทำไม...” ฟาติมาห์เบิกตา

กว้าง สีหน้าตกใจสุดขีดเมื่อยกมือขึ้นแตะของล้ำค้าย่างสุดท้าย นิ้วนางข้างซ้ายซึ่งเคยมีแหวนแซปไฟร์น้ำหนักสวมอยู่เป็นประจำหายไป เท่านั้นเองเจ้าตัวถึงได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“อะ...แหวนของแม่ ทาริก ทำไงดี แหวนหายไปแล้ว ช่วยแม่ด้วย”

ข้าวของอื่นๆ อาจหาใหม่ได้ไม่ยาก เพราะสมบัติแค่นี้เทียบไม่ได้สักกระพิกกับเงินทองมหาศาลที่ตระกูลมะอาลัยมี แต่แหวนแซปไฟร์เป็นของขวัญแทนใจ...แหวนแซปไฟร์สีฟ้าจัดเปล่งประกายเจิดจ้า ราคาของมันประเมินมิได้ เนื่องจากอูบะซันมอบให้ภรรยาตอนแต่งงาน ตัวเรือนทำจากทองคำขาว เพชรที่ประดับอยู่โดยรอบน้ำหนักไม่ต่ำกว่าสิบกะรัต

“คุณแม่จำได้ไหมว่าครั้งสุดท้ายอยู่ที่ไหน”

“แม่ไปเข้าห้องน้ำแล้วเจอคุณยาย หลังจากนั้นแม่ก็ทำอะไรไม่ได้อีก”

ทาริกนึกถึงหญิงชราที่เจอเมื่อครู่ทันที ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น ภาพหญิงชราผุดขึ้นทันที เขารีบหันไปสั่งจาซิม “นายดูคุณแม่จันเอาไว้นะ โทร. บอกพนักงานรักษาความปลอดภัยของโรงแรมให้ปิดพื้นที่เข้าออกทั้งหมดเดี๋ยวนี้ ฉันมั่นใจว่าต้องเป็นฝีมือยายคนที่ฉันชนเมื่อครู่แน่ๆ”

จาซิมพยักหน้า ทาริกรีบวิ่งย้อนกลับไปทางห้องจัดงานเลี้ยงทันที เขากวาดตามองรอบๆ พนักงานรักษาความปลอดภัยส่วนหนึ่งปราดเข้ามาพอรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ช่วยกันค้นหาตัวหญิงชราจนทั่ว ทาริกวิ่งออกไปหน้าโรงแรม ลงสั่งหรัณบอกว่าทันทีที่ได้ของ คนร้ายต้องรีบออกจากโรงแรมแน่ แต่พอถามจากยามที่เฝ้าประตูหน้าก็พบว่าไม่มีหญิงชราผ่านมาทางนี้ เขาจึงเปลี่ยนไปทางประตูด้านข้างแทน ชายหนุ่มกวาดตามองอย่างรวดเร็ว ประตูด้านนี้ของโรงแรมพลุกพล่านน้อยกว่าส่วนอื่นๆ เพราะแขกส่วนใหญ่มักมีรถและจะให้คนขับรถมาจอดรับที่ตึกด้านหน้า ในตรอกด้านข้างนี้ยังมีตลาดนัดสำหรับขายสินค้าพื้นเมือง ทั้งเสื้อผ้าและอาหารที่แม่ค้าพ่อค้าต่างนำมาขาย

ร่างสูงก้าวออกไป เดินลัดเข้าไปในตรอกที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมาย

แม้ว่าตอนนี้เขาจะดูผิดที่ผิดทางอย่างมากก็ตาม ร่างสูงอยู่ในชุดสูทราคาแพง ระเบียบของอาร์มานีกับรองเท้าหนังที่ขัดจนเงาวับ ยังไม่รวมนาฬิกาข้อมือเรือนหรู เขาดูเหมือนเจ้าของอาหรับที่กำลังเดินอยู่ท่ามกลางตลาดขายของพื้นเมืองที่วุ่นวายสับสน แม้ความหวังที่จะได้เจอกับโจรริบหรี่เต็มที แต่ทาริกก็ไม่ยอมแพ้

ในจังหวะที่กำลังจะถอดใจนั้นเอง เขาก็เห็นชายร่างผอมคนหนึ่งนั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์อยู่ คนชื่อนอยุด้านหลังเป็นผู้หญิง แม้จะไม่เห็นหน้าตาเพราะอีกฝ่ายสวมผ้าคลุมปกปิดใบหน้าจนมองไม่เห็น แต่ท่าทางที่คุ้นตาผนวกกับความลึกลับลึกลามของทั้งสองทำให้สะดุดตาไม่น้อย

ทาริกจ้องมอง เมื่อชายร่างผอมเห็นเขาก็เร่งเครื่องพุ่งเข้าไปใส่ทาริกทันที เขาจำต้องหลบ ในจังหวะที่รถแล่นเฉียดทาริกไปนั้นเอง กลิ่นน้ำหอมแบบเดิมก็โชยมา แม้เพียงเสี้ยววินาที แต่ชายหนุ่มก็จำกลิ่นนั้นได้ สัญชาตญาณทำให้เขาริบตะโกน

“เฮ้ย หยุดเดี๋ยวนี้ ฉันบอกให้หยุด”

ชายร่างผอมไม่เพียงไม่หยุด กลับเร่งเครื่องมอเตอร์ไซค์ให้เร็วขึ้น จนรถทะยานออกจากซอยอันคับแคบราวกับเหาะ ทาริกวิ่งตามจนสุดฝีเท้า แต่เมื่อรถออกสู่ถนนใหญ่ก็พุ่งไปด้วยความเร็วมากขึ้นอีก แม้เขาจะพยายามวิ่งไล่กวาด แต่ก็ไม่ทัน สิ่งสุดท้ายที่เห็นคือกระเป๋าสะพายคุ้นตาซึ่งโผล่ออกมาจากเสื้อคลุมของผู้หญิงที่นั่งซ้อนอยู่ด้านหลัง

กล้องวงจรปิดของโรงแรมถูกตรวจดูอย่างละเอียดเพื่อหาหลักฐาน โดยมีทาริกและจาซิมนั่งอยู่ด้วย เมื่อข่าวแพร่ออกไปว่านายหญิงแห่งมะอาลียัดโดนคนร้ายปลดทรัพย์ ก็สร้างความตกใจให้ทุกคนเป็นอย่างมาก นอกจากฟาติมาห์แล้ว ยังมีแขกคนอื่นถูกล้วงกระเป๋าและขโมยทรัพย์สินมีค่าไปอีกหลายรายการ ทั้งหมดล้วนแต่เป็นของเล็กๆ น้อยๆ ที่ทุกคนไม่ทันได้สังเกต

งานเลี้ยงถูกยกเลิกในทันที เจ้าของงานซึ่งเป็นถึงนักธุรกิจใหญ่รู้สึกเสียหน้าเป็นอันมาก อีกทั้งแขกในงานหลายคนก็เรียกร้องให้รับผิดชอบ ทาริกให้คนรถส่งมารดา กลับคาถาสันที่ และเรียกแพทย์ประจำตระกูลมาตรวจร่างกายหล่อน แต่ไม่พบอาการข้างเคียงอะไร ส่วนตัวเธอกับเลขาฯ หนู่มก็รีบไปที่สถานีตำรวจเพื่อประชุมด่วนกับตำรวจซึ่งรับผิดชอบพื้นที่ พวกเขาต้องรวบรวมหลักฐานเพื่อจับโจรสองคนนั้นให้ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นครั้งนี้ไม่เพียงฉีกหน้าเจ้าของงาน แต่ยังกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของโรงแรมหกดาวซึ่งเคยได้รับรางวัลมาแล้วถึงสองปีซ้อนอีกด้วย บริษัทรักษาความปลอดภัยนั้นรับผิดชอบโดยการชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมดให้แก่ ทางโรงแรมยังส่งของขวัญมาเพื่อขอขมา กับฟาติมาห์ แต่ทุกอย่างที่สูญเสียไปเทียบไม่ได้กับแหวนแซปไฟร์ประจำตระกูลที่หายไปด้วย

“คุณทาริกบอกว่าโจรคนนี้ปลอมตัวเป็นคนแก่นั่นหรือ”

ภาพจากกล้องวงจรปิดแสดงให้เห็นว่าหญิงชราที่ทาริกเจอเดินเข้ามาเพียงลำพัง ท่าทางมีพิรุธอย่างเห็นได้ชัด ทั้งสายตาที่กวาดมองไปรอบๆ อย่างระแวงระวัง ยิ่งช่วงที่เดินผ่านกล้องวงจรปิด โจรหญิงชราเหมือนจะรู้ตำแหน่ง จึงมักก้มหน้าเพื่อหลบทุกครั้ง

“ใช่ ผมมั่นใจว่าเธอไม่ใช่ผู้สูงอายุแน่ การเดินเหิน การแต่งตัวอาจจะปลอมกันได้ แต่บางอย่างหลอกไม่ได้”

เขานึกถึงสัมผัสที่ยังคงติดตรึงที่ปลายนิ้ว ความรู้สึกของมือตอนแตะประคองเอวคอดกับมือที่จับตรงต้นแขน ผิวเนื้อไ้ต่มผ้าเต่งตึงไร้ความเหี่ยวยุ่น ตามประสาคนที่ผ่านผู้หญิงมาอย่างโชกโชนทำให้มั่นใจว่าหล่อนอายุไม่ถึงสามสิบ

เรือนร่างเพริ้ว แม้จะถูกบดบังไว้ด้วยเสื้อผ้าและอุปกรณ์พรางตัว แต่ยังสามารถเห็นจากทางด้านหลังอีกครั้งตอนหญิงสาวซ้อนมอเตอร์ไซค์ก็ยิ่งมั่นใจ หลักฐานเกี่ยวกับคู่หูจะมามีมากกว่า ภาพจากกล้องวงจรปิดเผยให้เห็นชายร่างผอมซัดเงินมาก มันจอดมอเตอร์ไซค์รอ มีบางช่วงที่แสง

กลบเกลื่อนโดยการเดินเตร็ดเตร่ไปมาในตลาด แต่แท้ที่จริงก็เพื่อดูลาดเลา เมื่อถึงเวลาที่ผู้หญิงเดินออกมาเขาก็ติดเครื่องรอ แต่พอเห็นทาริก พวกมันก็แสวงหาเป็นหนึ่ง เมื่อเห็นว่าเขาจำได้จึงรีบเร่งเครื่องหนีไปที่ โชคร้ายที่มองไม่เห็นป้ายทะเบียนของมอเตอร์ไซด์คันนั้น พวกโจรคงรู้ทันจึงนำผ้ามาบังเอาไว้

“เจ็บใจนัก ผมเกือบจะจับมันได้อยู่แล้วเชียว”

ทาริกตอบเขานวดใหญ่ด้วยความโมโห เขายอมรับว่าพลาด ที่เขากลัวที่สุดคือโจรพวกนั้นเอาแหวนไปขายในตลาดมืด แม้ตระกูลมะอ้ายจะมีอิทธิพลมากแค่ไหน แต่โอกาสที่จะได้ของคืนในกรณีที่เขาถูกขยี้หัวโหม่งนี้ก็ลดน้อยลงจนเท่ากับศูนย์ ยิ่งเห็นมารดาฆ่าทางซึมเศร้าเพราะเสียทายาทาริกก็ยิ่งรู้สึกผิด เขาควรจะไปถึงงานก่อนหน้านั้น ถ้าไม่ติดประชุมสำคัญกับทีมแทนชุดเจาะน้ำมัน

“ผมรีบส่งทีมสอบสวนลงพื้นที่แล้ว คาดว่าคงจะได้ข่าวดีเร็วๆ นี้”

“เจ็บใจนักที่เราต้องเสียที่ไอ้คนชั่ว มันกล้ำกลืนที่มากระตุกหนดเสียอย่างเรา”

“ผมต้องขอโทษมาตามฟาดิมาห์ด้วย พวกเราไม่ได้ตั้งใจให้เกิดเรื่องขึ้น บริษัทที่จ้างมาทำงานผิดพลาด แทนที่จะตรวจตราดูแลในงานอย่างละเอียด กลับละเลยการปฏิบัติหน้าที่ ทางเราจะชดใช้คืนให้เต็มที่เลยครับ”

ทางโรงแรมพยายามขอโอกาส เนื่องจากเกรงใจอนุษะชั้นเป็นอันมาก แม้จะไม่ได้มีหุ้นของโรงแรม เขาก็เป็นผู้กว้างขวาง เช่นเดียวกับทางตำรวจ ซึ่งร้อนใจไม่ต่างกัน ผู้กำกับและสารวัตรที่รับผิดชอบคดีต่างๆ ก็โทร. สายด่วนมาหาชุดสายสืบ เพื่อให้เร่งติดตามคดีนี้โดยเร็วที่สุด

“อย่าลำบากเลย ของอื่นไม่สำคัญ ที่ผมอยากได้คืนมากที่สุดคือแหวน แหม่รักแหวนวงนี้มาก ถ้าใครนำมาคืนได้ผมจะมีรางวัลให้อย่างงาม”

“ผมจะทำให้เต็มที่ครับ ผাগเรียนท่านอนุษะชั้นด้วยว่าทางกรมตำรวจของเราขอแสดงความเสียใจ เราจะรับผิดชอบและรีบติดตามตัวคนร้ายมา

ดำเนินคดีให้เร็วที่สุด ขอโทษที่ทำให้มาตามพาดิมาห์ต้องตกใจ”

“ทางโรงแรมก็ต้องขอโทษมาตามด้วย”

“ผมเข้าใจ แต่ต่อไปต้องคอยดูแลอย่าให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกก็แล้วกัน”

“พวกมันมีอาชีพมากนะครับ ผมสืบดูจากโรงแรมอื่นๆ พบว่ามันเคยลงมือมาแล้วหลายครั้ง แต่ครั้งก่อนๆ ไม่ได้ใช้เข็มขนาดนี้ เป็นแค่การลักเล็กขโมยน้อย”

“แล้วจับตัวคนร้ายหรือผู้ต้องสงสัยได้ไหม”

“ไม่ได้เลยครับ ฝีมือการปลอมตัวของมันดีมาก เราตรวจดูกล้องวงจรปิดหลายครั้งแล้ว แต่ไม่พบใครมีพิรุณเลย”

ทุกคนได้แต่ก้มหน้าด้วยความรู้สึกผิด ทาริกพยักหน้า เขาลุกขึ้นยืนเมื่อที่ประชุมไม่มีอะไรเพิ่มเติมแล้ว

“ผมคงต้องขอตัวกลับก่อน อยากกลับไปดูคุณแม่ ถ้ามีอะไรรับหน้าขอให้โทร. หาผมได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“ครับคุณทาริก ผมจะไปส่งที่รถ”

“ไม่ต้องหรอกครับ เชิญคุณตำรวจกับคนอื่นๆ ปรึกษากันต่อเถอะ ผมไปกับจาซิมเองได้”

ทั้งสองเดินออกจากห้องประชุม จาซิมปิดประตูลง สี่หน้าของทาริกตอนนี้ดูต่างไปจากเดิม เขาหันไปสั่งเลขาฯ หนึ่ง

“ส่งคนของเราออกไปสืบด่วนที่สุด ฉันมั่นใจว่าหญิงสาวคนนั้นต้องอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมของเมือง อ้อ อย่าลืมไปสืบที่ร้านขายเครื่องหอม ฉันคิดว่าน้ำหอมที่หล่อนใช้ต้องเป็นดอกไม้อะไรสักอย่างที่มีกลิ่นเฉพาะ”

“กลิ่นดอกไม้หรือครับ”

“ใช่ ดอกไม้จากเอเชีย แต่ฉันนึกชื่อไม่ออก...มันติดอยู่ที่ปาก”

“น้ำหอม...ทำจากดอกไม้หรือครับ”

“ใช่ กลิ่นหวานๆ เย็นๆ ติดจมูก แต่นึกไม่ออก คอยดูนะ ฉันจะทำ

ทุกวิถีทางเพื่อจับโจรคนนั้นมาได้ มันกล้ามากที่มาหยามเกียรติตระกูลมะอาลี๋ย พวกมันสองคนจะต้องได้รับบทเรียนอย่างสาสม ฉันจะทำให้มันรู้สึกเหมือนตกนรก”

จัสมินใช้มือกดหน้าอกตรงตำแหน่งหัวใจเมื่อมันทำท่าจะกระเด็นกระดอนออกมา หล่อนไม่เคยเผชิญกับ ‘ความเฉียด’ ขนาดนี้มาก่อน ทั้งที่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลงมือปลดทรัพย์ แต่ทำไมถึงตื่นเต้นขนาดนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เดินชนกับผู้ชายคนนั้น

เขาเป็นคนที่สูงมาก ขนาดจัสมินที่สูงถึงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร ยังต้องแหงนมองคอตั้งบ่า แผลงอกกว้างพร้อมกลืนโคลโณญของผู้ชายทำเอาหญิงสาวถึงกับเสียศูนย์ หล่อนไม่เคยหวั่นไหวเมื่อได้กลิ่นมาก่อน แต่สำหรับชายคนนี้เป็นข้อยกเว้น ยิ่งเมื่อเงยหน้าขึ้นสบนัยน์ตาสีควันบุหรืคู่่นั้น หัวใจก็พลันเต้นแรงอย่างบอกไม่ถูก ความตกใจทำให้เปลือหลุดโทนเสียงเดิมออกไป แต่แล้วจัสมินก็หาทางเอาตัวรอดออกมาได้ในที่สุด หล่อนคงมีพิรุณผู้ชายคนนั้นจึงวิ่งตามหล่อนกับฮาติมออกมาที่ตลาด โชคดีที่เพื่อนรักมีไหวพริบ จึงเอาตัวรอดมาได้อย่างฉิวเฉียด

ทันทีที่กลับถึงที่พัก จัสมินก็โยนกระเป๋าสัมภาระทั้งหมดลงบนเตียงภายในมิชนับตรปloomที่เอาไว้ใช้เป็นเหยื่อล่ออยู่ที่ก้นกระเป๋ หล่อนก่นด่าตัวเองในใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หล่อนทำงาน ฝีมือการปลอมตัวทำให้จัสมินดูเหมือนหญิงอายุราวแปดสิบ ด้วยเหตุนี้เองหล่อนจึงลงมือได้ง่าย แต่ความโอบอ้อมอารีของเหยื่อคนสุดท้ายทำให้รู้สึกขมในอก

จัสมินล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ ทำมกลางของมีค่ามากมาย ทั้งสร้อยแหวน และนาฬิกา หากนำไปขายคงจะพอจ่ายค่ายาเคมีบำบัดในงวดนี้ได้ แต่ทำไมกลับไม่ได้รู้สึกเปรมปรีดิ์เหมือนเช่นเคย แม้จะรู้ว่าทั้งหมดที่ทำไปเพราะไม่มีทางเลือก จัสมินไม่เคยอยากเป็นโจร แต่หากไม่ทำมารดา ก็จะไม่มีเงินค่ารักษา มะเร็งที่ลุกลามออกไปจะทำให้ท่านต้องเจ็บปวดและอาจ

เสียชีวิตในที่สุด น้ำตาแห่งความรู้สึกผิดรินอาบสองแก้ม หญิงสาวปาดน้ำตาออกไป นึกน้อยใจในโชคชะตาของตน

หล่อนกลายเป็นมุสลิมะห์ที่แย่มากก็เพราะเรื่องที่เกิดขึ้น แต่สุดท้ายก็ต้องทำใจ หญิงสาวเทของมีค่าทั้งหมดออกจากกระเป๋ แแบ่งของออกเป็นส่วนๆ อย่างซังกะตายเพื่อนำไปขายให้พ่อค้าในตลาดมืด ประสบการณ์สอนให้ทยอยขายเพื่อไม่ให้ผิดสังเกต หล่อนมีร้านประจำที่รับซื้อของผิดกฎหมายเหล่านี้ มือเรียวเอื้อมลงไปสัมผัสของมีค่าชิ้นสุดท้ายซึ่งทิ้งตัวอยู่ในก้นกระเป๋ เจ้าตัวหยิบขึ้นมา และพบว่ามันเป็นก้อนแหวนแหวนไฟร่ำงาม ราคาคงไม่ต่ำกว่าหกหลัก และเงินจำนวนนี้คงพอต่ออายุมารดาไปได้อีกนานหรือเปลือยๆ อาจจะไม่ต้องลักเล็กขโมยน้อยไปอีกตลอดชีวิต แต่พอนึกถึงนัยน์ตาผู้เป็นเจ้าของ รวมถึงเสียงแหบพร่าตอนเปล่งคำพูดว่า ‘อย่า’ ก็ยังรู้สึกผิด

แหวนวงนี้คงเป็นของรักของหวง คະเนดูด้วยสายตาแล้วเป็นของแท้ มีราคา หรือบางทีอาจเป็นสมบัติตกทอดของตระกูล ความลังเลเกิดขึ้นเมื่อจัสมินหย่อนมันลงในถุงกำมะหยี่รวมกับของชิ้นอื่น แต่แล้วก็เปลี่ยนใจหยิบขึ้นมาใหม่อีก สุดท้ายความเสียดายก็ทำให้เลือกที่จะเก็บมันไว้ในลิ้นชักหัวเตียงและล็อกกุญแจ

หล่อนคงยังไม่ขายแหวนวงนี้ แต่จะนำของอย่างอื่นไปขายก่อน แค่ลดแรกก็น่าจะพอสำหรับค่ายาเคมีบำบัดวันพรุ่งนี้ ส่วนเรื่องอื่นค่อยคิดในวันต่อๆ ไป

เสียงเคาะประตูทำเอาเจ้าตัวสะดุ้ง

“เชญคะ”

“ทำอะไรอยู่หรือลูก”

มารดานั่นเองที่แง้มประตูเข้ามาดู พอเห็นว่าจัสมินนั่งอยู่บนเตียงก็เดินมานั่งข้างๆ ใบหน้าของท่านยังคงอดโรย

“กำลังเก็บของนิดหน่อยคะ แม่มีอะไรกับมะลิหรือเปล่า”

“เมื่อกำลังคิดว่าพรุ่งนี้จะไม่ไปหาหมอ แม่ไม่อยากไป เราจะได้ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอีก”

“ไม่ได้นะคะแม่ เราจะผิติดกับคุณหมอไม่ได้ แม่ต้องหาย”

“แต่แม่เสียตาดเงิน ลูกต้องทำงานหนักจนไม่มีเวลาพักผ่อน”

“หนักยังไ่มะลิก็จะทำอะ แม่ห้ามคิดมาก เราเหลือกันแค่สองคน มะลิจะไม่ยอมให้แม่เป็นอะไรเด็ดขาด แม่ต้องอดทนทำตามคำแนะนำของคุณหมอ”

มารดายังคงมีสีหน้าเศร้าสร้อยไม่ต่างจากเดิม ท่านบีบมือจัสมิน “วันนี้เอาไอชาเวะมาหาแม่”

ชื่อของญาติฝ่ายพ่อสร้างความไม่พอใจให้จัสมินเป็นอันมาก หลังจากบิดาเสียชีวิต ทางฝ่ายนั้นก็ไม่เคยมาดูแลดูดี แถมยังยึดสมบัติทั้งหมดไปเป็นของตนอีก หล่อนโซคร้ายที่บิดาเสียชีวิตกะทันหัน จึงไม่ได้ทำพิธีกรรมสองแม่ลูกก็เลยไม่เหลืออะไรติดตัว มารดาไม่เคยทำประกันสังคมจึงไม่มีสิทธิในการรักษาโรค ไอชาคือน้องสาวของบิดา หรือมีศักดิ์เป็นอา แต่ที่ผ่านมามีญาติฝ่ายไม่ได้ถือว่าจัสมินเป็นหลาน ทุกครั้งที่เวะมาก็เพื่อพุดจาเหน็บแนมเท่านั้น

“เขาต้องการอะไร หรือว่าเขามาชมอยู่อะไรแม่อีก”

“อย่าพุดแบบนั้นสิมะลิ ยังไงเสียเขาก็เป็นอาของลูก”

“อาที่ไม่เคยช่วยเหลืออะไรและเอาแต่ทับถมพวกเรานะหรือคะ หนูไม่รับเขาเป็นญาติหรือคะ ยิ่งไปให้ไกลยิ่งดี”

ตอนที่มารดาจำได้ว่าป่วย จึงแวะไปขอความช่วยเหลือ ไอชาไม่เพียงไม่สนใจ กลับไล่สองแม่ลูกออกจากบ้านอย่างไม่ไยดี กล้องเครื่องเพชรอันเป็นสมบัติที่บิดาซื้อให้ก็ถูกอาสาคนนี้ยึดเอาไปอย่างหน้าด้านๆ

“มะลิ พุดจาอะไรอย่างนั้น”

“โอ้ แม่คะ ก็มันจริงนี่คะ ตกลงที่เขามาเพราะต้องการอะไรกันแน่ หรืออยากจะพุดจาถากถางเราให้จมดินไปต่อหน้าต่อตา”

“ทำไมพูดถึงไอช้อย่างนั้นล่ะลูก เขาเป็นห่วงก็เลยแะมา”

จัสมินทำหน้าเบ้ แค้นเสียงพูดด้วยสีหน้าบอญญไม่รับ “แะมาเยาะเย้ยละสิไม่ว่า”

“ลูกมองคนในแง่ร้ายเกินไปแล้ว ไอชาว์รู้สึกผิด เขาถามว่าจะช่วยอะไรครอบครัวเราได้บ้าง”

“เมื่อยาไปรับความช่วยเหลือจากเขาเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นเขาคงเอาเราสองแม่ลูกไปพินทะนาทั่วตลาดแน่ ต่อให้ต้องทำงานหนักยิ่งกว่านี้ หนูก็จะไม่ยอมก้มหัวให้เขาเด็ดขาด แม่คนเดียวหนูเลี้ยงได้”

“มะลิ”

“เราอย่าพูดเรื่องนี้กันอีกเลยนะคะ จะทะเลาะกันเปล่าๆ เอาเป็นว่าถ้าเขามาอีกเมื่อไหร่ แม่ไม่ต้องเล่าให้หนูฟัง หนูไม่อยากได้ยิน หนูขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว”

ร่างบางผุดลุกขึ้นเดินออกจากห้องและรีบปิดประตูลง หล่อนได้ยินเสียงถอนหายใจไล่หลังมา มารดาเป็นคนใจอ่อน พอญาติมาพูดติดด้วยหนอยก็คิดว่าเขาจะหวังดีด้วยจริงๆ ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่าญาติทางพ่อไม่เคยสนใจใยดีหล่อนอย่างแท้จริง เห็นทีหญิงสาวต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อให้อีกฝ่ายนั้นเลิกยุ่งเกี่ยวกับมารดาเสียที

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นสิบแปดมงกุฎ”

จาซิมวางแฟ้มข้อมูลลงตรงหน้า ภายในมีรายละเอียดและข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับหญิงสาวละเอียดดิบ ทั้งวันเกิด อายุ และบ้านที่พักอาศัยอยู่

“นี่นายจะบอกว่าตระกูลมะอาลี๋ยของเราถูกหักหน้าโดยโจรกระจอกๆ นั้นหรือ”

“จะว่ากระจอกก็ไม่ถูกนะครับ เพราะนี่ไม่ใช่งานแรกของเธอ ทำมาเป็นสิบๆ ครั้งแล้ว เทียวปลดทรัพย์คนรวยๆ”

รายชื่อเหยื่อที่เคยเสียท่าหญิงสาวยาวเป็นหางว่าว บ่งชัดว่าหล่อน

เป็นมืออาชีพพอตัว นอกจากปลอมตัวไปในงานเลี้ยงหลอกพวกคุณหญิงคุณนายแล้ว ยังมีเศรษฐีหลายคนที่ตกเป็นเหยื่อ ทารักหยิบภาพถ่ายติดไปขึ้นมาดู และหันไปสบตาจาซึ่ม

“น่าสนใช้ไหมครับคุณชาย นี่ละครับผีเสื้อราตรี นักเต้นระบำหน้าห้องที่เลื่องชื่อ เธอคือคนเดียวกับนางโจรคนนั้น”

“อืม...ใส่เสื้อผ้าแบบนี้ค่อยน่าสนหน่อย หุ่นดีขนาดนี้ไม่เห็นต้องปลอมตัวเป็นคนแก่หลังค่อมเลย แค่นี้เป็นนางบำเรอใครสักคนก็น่าจะหาเงินได้มากแล้ว”

คำว่าหุ่นดีจะน้อยไปสำหรับหญิงสาว แม้จะเป็นเพียงแค่ภาพถ่าย แต่ก็ทำให้ทารักตื่นตัวได้อย่างไม่น่าเชื่อ ผู้หญิงในภาพมีทรวงอกนั้นแน่นบราเซียร์สายเล็กราวกับเส้นสปาเกตตีจนน่าหวั่นใจว่ามันจะรับน้ำหนักทรวงอกขนาดมหึมานั้นไม่ไหว เอวของหล่อนคอดเล็ก สะโพกผายกลมกลิ้งอย่างที่กระบำขึ้นนำควรมี ท่อนขาเพรียวยาวไร้ไขมันส่วนเกินแต่แข็งแกร่งประดุจนักกีฬาอาชีพ ทารักจินตนาการถึงเรียวยายมสอตรัดเอวสอบและโยกกายอย่างมีจังหวะ คงสร้างความสุขได้ไม่น้อย แค่คิดส่วนล่างก็พลันแข็งข็งขึ้นมาทันที

“มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการ เหยื่อทั้งหมดถูกแม่ผีเสื้อราตรีหลอกให้จ่ายค่าเปิดชิง แต่สุดท้ายก็พลาดท่าเสียทีหมด ผู้หญิงที่นอนด้วยเป็นพวกนางกลางเมือง”

“ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างนี้จะเอาเงินทองไปทำอะไรเยอะเยอะ หรือว่าหล่อนเล่นพนัน”

“เรามีได้ครับ ทั้งหมดเป็นค่ายารักษา แม่ของเธอป่วยเป็นมะเร็ง ทั้งค่าผ่าตัด ค่ายา เพราะแบบนี้ถึงต้องการเงินจำนวนมากไปรักษา”

“นายกำลังจะบอกฉันว่าเราเจอโจรกดัญญูเข้าแล้วนี่สิ”

“ครับ”

ภาพถ่ายขาวดำเป็นของชายหญิงคู่หนึ่งในวันแต่งงาน ฝ่ายชายเป็น

คนเอิร์ธเดน ส่วนฝ่ายหญิงเดินทางมาจากเมืองไทย แต่เดิมหล่อนเป็นพนักงานบัญชี พบรักกับเจ้าของบริษัทจึงตัดสินใจเปลี่ยนศาสนาและแต่งงานกันในที่สุด

ทุกอย่างควรจะไปด้วยดีถ้าหากฝ่ายชายไม่ด่วนจากไป แถมยังไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ ทำให้สองแม่ลูกต้องลำบาก ตอนนั้นหญิงสาวยังเล็กมาก มารดาทำหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัวคนเดียว ประวัติที่เหลือบอกว่าหล่อนเคยเรียนมหาวิทยาลัยแต่ไม่จบ เพราะมารดาตามลุ่มปวยเสียก่อน ภาพต่อจากนั้นคือสองแม่ลูกหน้าบ้านหลังหนึ่ง จากเดิมที่เคยพักอยู่ย่านใจกลางเมือง กลับต้องขายบ้านไปอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม ในสภาพที่ไม่ควรจะเรียกว่าเป็นบ้านด้วยซ้ำ

“แต่ไม่ว่ายังไง ฉันก็จะไม่มีวันอภัยให้คนที่ทำให้คุณแม่ตกใจเป็นอันขาด เธอต้องได้รับบทเรียนอย่างสาสม ผู้หญิงคนนั้นจะไม่มีโอกาสได้ปลดทรัพย์ใครอีก”

“คุณชายจะส่งตัวเธอให้ตำรวจนั่นหรือครับ” จาซิมถามขึ้น

“ใช่ แต่ต้องหลังจากที่ฉันได้คุยกับนางโจรคนนั้นแบบส่วนตัวเสียก่อน” ทาริกพูดอย่างย่ำใจ

“คุณชายจะไปพบเธอด้วยตัวเองหรือครับ”

“นายไม่คิดว่าผู้หญิงคนนี้ น่าสนใจหรือจาซิม ไหนจะปลอมตัวเก่ง แถมยังเด่นระบำหน้าห้องได้เยี่ยมยอดอีกต่างหาก ฉันชักอยากรู้ว่าลีลาบนเตียงของเธอก็คงเป็นยังไงบ้างซะแล้วสิ”

“แต่ผมว่า...”

“นายควรจะรู้ว่าไม่ควรขัดใจฉัน เพราะไม่ว่านายจะพูดอะไร ฉันก็ไม่ฟังอยู่ดี ว่าแต่ฉันยังไม่รู้จักชื่อผู้หญิงคนนี้เลย”

“เธอชื่อจัสมินครับ ชื่อไทยว่ามะลิ หมายถึงดอกไม้ไทย ดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมเอียนๆ เหมือนที่คุณชายบอก น้ำหอมนั้นมาจากร้านของเพื่อนสนิทเธอ ก็ผู้ชายที่ขี่มอเตอร์ไซด์และดูต้นทางให้ณะแหละครับ ชื่อฮาติม สองคน

นั้นเป็นเพื่อนรักกัน เมื่อหลายปีก่อนพ่อของฮาซิมเคยป่วยหนัก จัสมินก็คอยช่วย สองคนนั้นเลยสนิทกันมาก ไปไหนก็ไปด้วยกัน”

“เพื่อนั้นหรือ กิติ คงทำให้เรื่องสนุกมากขึ้น” ทาริกแค้นเสียงในลำคอ นัยน์ตาที่เคยเยือกเย็นกลับเปล่งประกายแข่งกร้าวขึ้นมาทันที

จาซิมมองอากัปกิริยานั้นอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก เขารู้จักคนตรงหน้ามานาน พอจะรู้ว่ายิ้มแบบนี้หมายถึงอะไร นั่นก็คือนอกจากฝ่ายนั้นจะไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขแล้ว นางโจรสาวคงต้องได้รับบทเรียนอันเจ็บปวดที่สุดในชีวิต ความอยากรู้ทำให้ถามออกไป

“คุณชายจะทำอะไรเธอหรือครับ”

“ก็ไม่มีอะไรมาก แค่ทำให้เธอเป็นของเล่นบนเตียงสักอาทิตย์ ก่อนจะส่งนางโจรคนนั้นเข้าคุกขังสี่มแบบไม่ได้ออกมาอีกเลย”

หญิงสาวไม่ได้รู้ตัวเลยว่ากำลังจะตกเป็นของเล่นใครบางคน จัสมินเดินทอดน่องอย่างสบายใจไปยังสถานที่ปล่อยของ ร้านของหมัดฮีมอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักเท่าใดนัก อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมของเมืองเช่นเดียวกัน และน้อยคนนักที่จะรู้ว่าจากหลังของร้านขายยาพื้นๆ ในตลาดจะเป็นแหล่งรับซื้อของโจร ด้านหน้าเหมือนร้านขายยาสามัญประจำบ้านธรรมดา มีสมุนไพรและของใช้อีกนิดหน่อย แต่พอเดินลงบันไดไปได้ดินก็พบกับเจ้าของร้านรูปร่างอ้วนยีนคุมเชิงอยู่

หมัดฮีมไม่ได้อ้วนขนาดนี้ตอนเจอกับจัสมินครั้งแรก แต่เพราะกิจการรับซื้อของเถื่อนที่รุ่งเรืองมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เขามีอันจะกินมากขึ้น แกมภรรยาของหมัดฮีมยังเป็นแม่ครัวที่ทำอาหารเก่ง หล่อเลี้ยงปรนเปรอสามีด้วยอาหารเลิศรสหนา เธอที่เคยอวบจึงพอกพูนด้วยไขมันกว่าเดิมอีกเท่าตัว เช่นเดียวกับความเจ้าเล่ห์ที่ซึมซับอยู่ในสายเลือด ทุกครั้งที่หล่อนนำของร้อนมาขาย จะต้องปะทะคารมกัน

“ห้าสิบดอลลาร์ขาดตัว”

เขาพูดขึ้นเมื่อหญิงสาวยื่นสินค้าชิ้นแรกส่งให้ จัสมินหน้าบึ้งโว้ยวายทันที

“จะบ้าหรือหมดฮีม ชินยังกตราคาแบบนี้ฉันไปขายให้คนอื่นดีกว่า”

พูดจบหล่อนก็กวาดของใส่ถุงกำมะหยี่ตามเดิม ทำท่าจะเดินออกจากร้าน หมดฮีมใช้มือตะปบถุงเอาไว้และลามปามไปถึงมือนุ่มของหญิงสาวด้วย เจ้าตัวถลึงตาใส่ ชักมือกลับ และชักมีดออกมาขู่ตาวาว

“ใจเย็นๆ ลีคนสวย ฉันล้อเล่น”

“นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะมาล้อเล่น ฉันต้องการเงิน ชินยังตักตักแบบนี้ฉันจะย้ายไปขายที่อื่นแล้วไม่กลับมาอีกเลย” จัสมินมีอำนาจในการต่อรองเนื่องจากของที่หล่อนเอามาปล่อยเป็นของแท้มีราคา อีกทั้งหล่อนยังทำงานเจียวๆ โดยไม่เคยถูกจับได้ เหี่ยวหลายคนแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ อีกทั้งบางคนยังอับอายเกินกว่าจะไปฟ้องตำรวจ กลัวว่าครอบครัวจะรับรู้

“เห็นแก่ที่เธอเป็นลูกค้าประจำ ฉันให้ร้อยดอลลาร์ก็ได้”

“ร้อยห้าสิบ ไม่งั้นก็ไม่ขาย”

“ตกลง แล้วที่เหลือล่ะ”

จัสมินหยิบของชิ้นต่อไปมาวางบนโต๊ะ ตามด้วยชิ้นต่อไปจนหมดถุง หมดฮีมกวาดตามองอย่างรวดเร็วทีละชิ้น ก่อนจะคำนวณในใจ

“ทั้งหมดนี้ฉันให้...”

แม้ราคาที่บอกจะมากพอๆ แต่จัสมินยังไม่พอใจ หล่อนไม่ต้องการงานผิดกฎหมายซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังนั้นในแต่ละครั้งจึงอยากได้ค่าตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ ทุกครั้งที่ปลอมตัวออกไปลักทรัพย์คนรวย หล่อนมักจะเกิดอาการซึมเศร้า กินไม่ได้นอนไม่หลับด้วยความรู้สึกผิดอยู่เป็นสัปดาห์ หลายครั้งก็ฝันร้ายว่าเจ้าของมาทวงคืน แถมยังด่าสาดเสียเทเสียแต่ทำยังไงได้ คนจนมักจะไม่มีความเลือก

“น้อยไป”

“เอ้อๆๆ ก็ได้ๆ ฉันให้เท่านี้ สูงกว่าราคาร้านทั่วๆ ไปสิบเปอร์เซ็นต์

เลยนะ ถ้าไม่เอาก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว”

จัสมินคลี้อยู่ หลังจากติดลูกคิดตรงแก้วในใจแล้วเห็นว่าทำไรเห็นๆ
สุดท้ายก็ตอบตกลง หมัดฮิมทำท่าจะตะครุบงูกำมะหยี่ แต่หญิงสาวดึง
สายและกระตุกกลับมา

“อย่าเพิ่ง ยื่นหมื่อยื่นแมวกันดีกว่า”

“แหม ฉันจ่ายเป็นเช็คให้ยังไงละ จะได้ไม่ต้องถือเงินเป็นปีกออกไป
ร่อนทั่วตลาดให้เสียงเปล่าๆ”

“ฉันไม่รับเช็ค ต้องเงินสดเท่านั้น ธนบัตรใหญ่และเล็กคละกันไป ฉัน
จะได้เอาเงินไปใช้สะดวกหน่อย”

หมัดฮิมหัวเราะร่วน มองจัสมินพาลงส่งสายตาเจ้าชู้ “เธอนี่มันเชี่ยวชาญ
จริงๆ แถมยังสวยมากเสียด้วย ใครได้ไปเป็นเมียสบายไปทั้งชาติ”

เขาแปะมืออววๆ ลงบนหลังมือ จัสมินชักมีดมาจากข้างเอวอีกครั้ง
และปักลงบนโต๊ะ เฉียดนิ้วมืออววๆ ไปเพียงไม่กี่กระเบียด หมัดฮิมอุทาน

“อ๊วย เล่นแรงจัง ดูเหมือนแม่เสือเลยนะ”

“รีบเอาเงินมา ฉันจะได้รีบไป ฉันยังมีธุระต้องไปทำ”

หมัดฮิมหันไปเปิดเซฟที่อยู่ด้านหลัง กดเลขรหัสอยู่พักหนึ่งก็เปิดและ
หยิบเงินสดออกมา เขากองเงินลงตรงหน้า จัสมินกอบเงินนั้นลงงูกำมะหยี่
และเก็บเข้าเป้อย่างรวดเร็ว หล่อนหันเข้ามาสะพายด้านหน้าเพื่อความ
รอบคอบ หมัดฮิมเฝ้ามองและอมยิ้ม ก่อนหล่อนจะออกจากร้าน เขาพูด
ลอยๆ ขึ้น

“มีคณมาถามหาแหวนแซปไฟร์”

“อะไรนะ”

“ก็แหวนแซปไฟร์สีฟ้า้งามไง เขายังบอกด้วยนะว่าจะให้รางวัล
อย่างงามถ้ามีใครหาแหวนนั้นพบ”

ตัวเลขของรางวัลสูงพอดู จัสมินนิ่งไปอย่างใช้ความคิด บางทีอาจเป็น
หญิงใจดีคนนั้นก็ได้ หล่อนอาจจะอยากได้แหวนคืนจึงเสนอเงินรางวัลที่

แพงระยิบ

“แพงอย่างนั้นเลยหรือ”

“ใช่สิ เพราะมันเป็นของตระกูลมะอาลีย์ ที่แน่ๆ เจ้าโจรหน้าโง่นั้น คิดสั้นมากๆ ที่รีอ่านไปขโมยของจากมาตามฟาติมาร์ มันคงไม่เคยเจอกับ ยมบาลมาก่อน”

ชื่อของตระกูลที่มีอิทธิพลมากที่สุดในประเทศนี้ทำเอาใบหน้านางโจรสาวซีดเผือด นอกจากมีฐานะร่ำรวยแล้ว อบุญะชั้นยังสนิทสนมกับสุลต่านไพศาลเป็นพิเศษ เขากว้างขวาง อีกทั้งยังมีฐานะร่ำรวยไม่ต่างจากพระราชา ดึกสี่หลังอันเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของเมือง หรือที่เรียกกันว่า บุรจญ์-อัลเอห์เดน ถูกสร้างขึ้นให้ลูกชายทั้งสี่ ไม่มีใครในเอห์เดนแห่งนี้ที่ไม่รู้จักตระกูลมะอาลีย์ นอกจากร่ำรวยแล้ว ยังเป็นเจ้าของบ่อน้ำมันหลายแห่ง อีกทั้งยังมีกิจการด้านต่างๆ อยู่ทั่วเมือง

“ใช่ ใจจริงๆ เลย ไม่น่าเชื่อว่าจะมีโจรหน้าโง่อย่างนั้น” จัสมินแสรั่งพูดเพื่อกลบบเกลื่อน ทั้งที่ใจตอนนี้เต้นรัว หลอนไม่เคยรู้มาก่อนว่าผู้หญิงใจดีคนนั้นคือมาตามแห่งมะอาลีย์ ปานนี้คนของตระกูลคงกำลังตามหาหลอนกันให้ควัก หญิงสาวกำลังคิดหาทางแก้ปัญหาในใจ

“ถ้าเป็นฉันละก็ คงต้องเก็บข้าวของย้ายไปอยู่รัฐอื่นแล้ว คนของตระกูลมะอาลีย์กตไม่ปล่อยแน่ ไม่เชื่อก็คอยดูแล้วกัน”

“ยังงี้ก็ไม่เกี่ยวกับฉัน ช่างหัวขโมยมันเถอะ ฉันไปละ”

จัสมินโบกมือลา พอกลับหลังหมดฮีม มือบางก็เย็นเฉียบราวกับอยู่ในห้องน้ำแข็ง เมื่อเปิดประตูออกไปตรึงถนน มองท้องฟ้าก็พบว่ามืดมนกว่าทุกวัน ถ้าเป็นอย่างที่หมดฮีมบอกจริงชีวิตหลอนคงถึงชาติเสียแล้วในวันนี้